

POLITIIDRÆT

Dansk Politidrætsforbund nr. 7 • 2019

Europæiske politimesterskaber i bordtennis

Danske politimesterskaber i 7-mands fodbold

Danske politimesterskaber i skydning

ISSN

Trykt udgave: 0906-9151

Online udgave: 2446-1032

Stiftet 1. august 1946

50. årgang

Medlem af

Dansk Firmaidrætsforbund

Hjemmeside: www.dfif.dk

Ansvarlig udgiver

Dansk Politiidrætsforbund

v/ formand Knud Stadsgaard

Ansvarshavende redaktør

Robert Hansen

Sydøstjyllands Politi

Tlf. 2632 2408

E-mail: politiidraet@gmail.com

Forbundets adresse

Dansk Politiidrætsforbund

Politigården, Københavns Vestegns Politi

Birkelundsvej 2, 2620 Albertslund

Tlf. 2294 9182

E-mail: info@politisport.dk

Hjemmeside

www.politisport.dk

Layout

FL Reklame

Tryk

Scanprint A/S Horsens

Annonceekspedition

Politiidræt

Agerbakken 21, 8362 Hørning

Tlf. 8793 3786

E-mail: info@politiinfo.dk

Forside

Louise Strømberg i action ved de Europæiske politimesterskaber i bordtennis i Slovakiet.

Foto: Kell Kristiansen,

Syd- & Sønderjyllands politi

Deadline/Udgivelse

8/19

Deadline for indl. af stof: 12. november 2019

Udgivelse 17. december 2019

1/20

Deadline for indl. af stof: 28. januar 2020

Udgivelse 10. marts 2020

2/20

Deadline for indl. af stof: 9. marts 2020

Udgivelse 28. april 2020

3/20

Deadline for indl. af stof: 14. april 2020

Udgivelse 28. maj 2020

4/20

Deadline for indl. af stof: 25. maj 2020

Udgivelse 7. juli 2020

5/20

Deadline for indl. af stof: 7. juli 2020

Udgivelse 18. august 2020

6/20

Deadline for indl. af stof: 19. august 2020

Udgivelse 30. september 2020

7/20

Deadline for indl. af stof: 22. september 2020

Udgivelse 3. november 2020

8/20

Deadline for indl. af stof: 4. november 2020

Udgivelse 16. december 2020

Ret til ændringer forbeholdes.

Politiidræt

Leder	5
Dansk Militært Idrætsforbunds Jubilæumscup 4. afdeling	6
Danske politimesterskaber i 7 mands fodbold	14
Danske politimesterskaber i skydning	18
Vestegnen til Danske politimesterskaber i tjenestepistol	20
Europæiske politimesterskaber i bordtennis	24
PI Aarhus får tilskud fra Dansk Firmaidrætsforbund	29
Norske politimesterskaber i orienteringsløb	31
Med politiets idrætsforening til Nordkap	36
Mountainbike Cup	40

PI-Nyt

Administrativ medarbejder søges	45
Fælles julefrokost	46
World Police and Fire Games 2019	48
Lufthavns mesterskaber i gokart	52
Badmintonafdelingen	
PI-København badminton	55
Cykelafdelingen	
Kongeetapen	56
Dykkerafdelingen	
Når PI undervandsrugby møder modstand finder vi en vej!	59
Fodboldafdelingen	
Dennis Braimovic - ny træner for kvindeholdet	60
Golfafdelingen	
Stationsturneringen - finalen i golf	62
En anden oplevelse på golfbanen end vanligt	63
Jiu Jitsuafdelingen	
Brasiliansk jiu jitsu - Vi har det stadig sjovt	66
Orienteringsafdelingen	
Deltagelse ved Danske mesterskaber i orienteringsløb	68
PI må ned i 5. division	70
Skytteafdelingen	
European Handgun Championship i Serbien	72

Formand
Knud Stadsgaard

Næstformand
Jens Claumarch

Kasserer
Ole K. Jacobsen

FU medlem
Jesper L. Bangsgaard

Knud Stadsgaard
Formand

Ude eller inde - hvad er din plan?

Efteråret er tiden på året, hvor jeg i fulde drag nyder de smukkeste løvfaldsdage – gerne med løbeskoene på i skoven – eller på en lang travetur med min bedre halvdel Mette og vores franske bulldog Simba. Sådan har jeg det i hvert fald. Og jeg har det sådan, at hver dag med et efterårsvejr, der vel og mærke arter sig nogenlunde fornuftigt, er en glæde for øjne, sjæl, sind og krop. Foråret og sommeren er for mig utvivlsomt den skønneste tid, men på mange måder er efteråret smukkeste – især med øje for bladenes skiftende terracottafarvede nuancer. Velvidende at forårets komme ikke ligger lige om hjørnet, så er det rart at have en bevidst plan for at sikre et passende aktivitetsniveau hen over efterår og vinter – og her kan fx motionsrummet på din arbejdsplads være et godt bud – ud over de dage, hvor vejret tillader udendørsaktiviteter.

Langt de fleste større stationer er indrettet med veludstyrede og rimeligt opdaterede motionsrum, og vigtigheden heraf – for at kunne vedligeholde og sikre den rette mentale og fysiske parathed – er da også drøftet i Dansk Politidrætsforbunds hovedbestyrelse. I langt de fleste politikredse har ledelse og idrætsforening et tæt samarbejde omkring motionsrum og dermed

træningsfaciliteter, ligesom Dansk Firmaidrætsforbund kan ansøges om tilskud til udstyr og materiel – hvilket flere idrætsforeninger allerede med held har gjort.

Ude eller inde – det er smag og behag – blot du har en plan, og tag gerne din kollega med.

Kære læser, glæd dig til længere inde i bladet, at læse om de helt fantastiske resultater, som vores samlede bordtennislandshold opnåede ved de netop overståede Europæiske politimesterskaber i Bratislava.

Dertil kan så tilføjes, at Fyns PI arrangerede de Nordiske politimesterskaber i maraton i slutningen af september og også her var der flotte personlige resultater for de danske løbere – nærmere om dette i næste udgave af Politidrætsbladet.

- ✓ For politidrættens, fællesskabet, helbredet samt den fysiske og mentale parathed
- ✓ #DPIFibevægelse

Knud Stadsgaard
Formand

Se flere resultater
og billeder på
www.politisport.dk

DANSK MILITÆRT IDRÆTSFORBUNDS JUBILÆUMSCUP

4. AFDELING

Fotos Jan Jestrup, Dansk Militært Idrætsforbund

Ikke kun mesterklassen havde modvind de første 4 km. De øvrige felter oplevede også en rigtig, rigtig strid modvind, og i klasse 3, hvor der var 11 ryttere, heraf kun 2 fra Dansk Politiidrætsforbund (DPIF), nemlig Lasse Hartmann fra PI Midt- og Vestsjælland og undertegnede, var der absolut ingen angrebslyst fra start. Frem mod første sidevindsstykke føltes det faktisk, som om vi kørte baglæns ... men det fik hurtigt en ende!

Der var ikke kørt mere end 25 meter på første sidevindsstykket, før der straks blev sat et voldsomt højt tempo, og det var ikke os fra DPIF, der var ophavsmændene til det. Pludselig var der 6 mand i front, og det var hvad feltet så til førergruppen, inden vi alle mødtes til medaljeoverrækkelsen efter løbet. I førergruppen var Lasse DPIF's håb, mens jeg efter bedste evne forsøgte at hægte mig på, men det blev hurtigt – for mig – klart, at jeg ikke ville blive til nogen hjælp for Lasse, så efter ca. 15 yderligere km på grænsen af ydeevnen, måtte jeg slippe og således lade det være op til Lasse ene mand at holde DPIF-fanen højt.

Det giver sig selv, at det næsten var en håbløs opgave, for mod slutningen skiftedes DMI-folkene (Dansk Militært Idrætsforbund) til at stikke, og det sled hårdt på Lasse, så i opløbet var der ikke mere at skyde med. Velfortjent podiepladser til DMI-folkene, mens Lasse kørte en superflot 4. plads hjem.

I dameklassen var der ingen tvivl – kun 2 ryttere til start, hvoraf Tabita Hartmann-Hansen fra PI Midt- og Vestsjælland var helt suveræn og var den gode militærkvinde overlegen. Stort tillykke til Tabita.

I klasse 1, der startede sammen med klasse 4 og damerne, var der et kort ræs fra start inden alle ligesom accepterede, at Kenn Holst Jensen, Sydøstjylland/Vejle PI og Brian Lassen, PI-Aarhus/Østjylland var i en klasse for sig. De fik lov at stikke og da de efter længere tid alene på ruten, havde et par af resterne af feltet fra klasse 3 glæden af deres selskab. Det varede dog kort, for Brian og Kenn skulle selvfølgelig afgøre det mellem sig. Det skete på den længste og sejeste bakke, og her satte Brian et tempo, som Kenn ikke havde modsvar på, og ved afslutningen var Brian godt 1:20 min foran Kenn.

I klasse 2 var der overvældende DPIF-dominans. Måske mest fordi en enkelt rytter fra DMI kun valgte at køre deres mesterskab og ikke deltog i DMI-Cuppen, så hans førsteplads talte ikke med. I stedet var det de gode kollegaer fra Sydøstjylland/Vejle PI med Mikael Kriegbaum, som en suveræn vinder og Jacob Sander, der kom i mål på de første pladser, skarpt forfulgt af Jan Nielsen og Morten Rust, PI-København, mens Kim Løvkvist fra PI Midt- og Vestsjælland, og endnu et par ryttere fra Sydøstjylland / Vejle PI, Carsten Barfod og Jonas Terkildsen sluttede lidt længere nede i feltet.

I klasse 4 var der, som i dameklassen, ikke mange startende. Ken G. Hansen fra Vestegnens PI, havde dog et par gode DMI-folk at konkurrere mod, men som så mange gange før, så var Ken i sit es i den kraftige vind, og vandt en sikker sejr.

Stort tillykke til alle podiepladserne.

Og så til det lidt mere spændende, nemlig præmieoverrækkelsen og der var mange, for der skulle uddeles præmier for både DMI's forbundsmesterskab, til alle podiepladserne i alle klasser for 4. afd. og til alle podiepladserne i alle klasser for det samlede resultat i DMI-Jubilæums Cup.

Forsvarschef, general Bjørn Ingemann Bisserup, havde lagt vejen forbi og indledte med en kort tale, hvor han takkede de fremmødte og roste det fælles militær- og politiidrætsmæssige samarbejde, der bl.a. var årsagen til, at han nu skulle overrække rigtig mange præmier. Han nævnte, at det samlede resultat var blevet ham visket i ørerne, og håbede, at DPIF var klar til en revanche næste år.

Dermed er det ikke nogen hemmelighed, at det blev DPIF, der i ret suveræn stil vandt den samlede DMI Jubilæums Cup 2019. Det synlige bevis blev overrakt til artiklens forfatter, der på vegne af alle ryttere under DPIF, modtog pokalen.

Afslutningsvis skal der lyde en stor tak til DPIF's og DMI's cykeludvalg, stærkt supporteret af DPIF's næstformand Jens Claumarch for en fin planlagt og gennemført DMI Jubilæums Cup 2019.

Af Brian Falkeborg Vibjerg, VEPI

Onsdag den 18. september kl. 10.30 var det Haderslev Garnisons IF, som skulle afholde årets 4. og sidste afdeling af DMI (Dansk Militært Idrætsforbund) cuppen, som samtidig var DMI's Forbundsmesterskaber.

I Mesterskabsklassen var der 10 politier og 10 soldater til start. Vejret på dagen var flot med blå himmel, dog en solid vestenvind, som skulle vise sig at sætte sit præg på løbet. Fra starten kørte vi de første 4 km i modvind, hvilket nogle så som en invitation til angreb, og der blev fra starten forsøgt at splitte det 20 mand store felt.

Hen imod slutningen af 1. omgang, lykkedes det for Lars Lund fra PI-Aarhus, at slippe væk fra feltet – vel af mærke på modvindsstykket op mod start/mål. Lars formåede at skabe et stort hul på det 7 km lange modvindsstykke. Herefter var det Jesper Andersen og Rasmus Hvarre begge fra Randers PI, som slap væk og satte efter Lars i fronten af feltet.

Således var grupperne fordelt og de forreste blev jagtet bagfra. I hovedfeltet, som undervejs blev decimeret betragteligt, var det blandt andre Martin Asvig Pedersen fra Randers PI, der satte sig på fronten og holdt tempo i en gruppe, hvor de fleste prøvede at undgå, at få vind på næsen.

Da vi kørte ud på sidste omgang, var feltet decimeret til 7 mand, herunder kun én soldat – Kenneth Boesgaard fra DMI, som dermed kunne sikre sig sejren i DMI's forbundsmester-

skaber, ved at sidde med politierne til mål. Kenneth gav den da også et skud i front af feltet, for at holde farten, så bagvedliggende soldater ikke skulle komme op.

På sidste omgang måtte Rasmus Hvarre slippe Jesper Andersen i forfølgergruppen – således var det fortsat Lars Lund i front efterfulgt af Jesper Andersen. Og de to lykkeriddere i front holdt hele vejen til stregen, således kom Lars Lund først i mål efter et flot soloridt. 04.45 minutter senere kom Jesper Andersen ind. Kun 29 sekunder senere kom feltet på 9 mand buldrende og skulle køre om den sidste podiums. Her var det Jakob Nørgaard fra Randers PI der var hurtigst.

Af Lars Lund-Andreasen, PI Aarhus

"4. og sidste afd. af DMI Cuppen blev kørt i Haderslev, hvor Haderslev Garnisons Idrætsforening (HAGI) var værter. Samtidig var det også DM for militærfolkene. Med udgangspunkt fra Fjelstrup Hallen, var ruten en 20 km lang rundstrækning i vekslende terræn med åbne vidder og et par knolde undervejs. 5 runder skulle tilbagelægges og krydret med 8-10 m/s vestenvind, så var der lagt op til cykelløb.

I mesterklassen var det efter de første 3. afd. af Cuppen Lars Lund fra PI Aarhus, der lå på en samlet 1. plads med 13 point foran Martin Svend Pedersen, PI MVSJ, 10 point og Jakob Nørgaard/Jesper Andersen/Martin Asvig, Randers PI alle med 8 point.

Målet for PI Aarhus var derfor at få kørt Lars Lund til en samlet sejr i DMI Cuppen og Michael Reinhold og Jakob Hoffmann var trukket i arbejdstøjet for at bidrage hertil. PI Randers stillede atter med en stærk trup og havde derfor mange gode kort på hånden for at lave et topresultat. Udover de mange stærke politiere, var der i modsætning til de tidligere kørte afdelinger et fint fremmøde af ryttere fra militæret.

Starten gik i strid modvind, hvor der var samling de første små 4 km. Herefter over i sidevind, hvor der blev åbnet op

med mange angreb fra militærfolkene. Det lykkedes nogle stykker at rive sig fri, heriblandt Martin Asvig, Randers PI og Martin Svend, PI MVSJ. Begge to var udfordrere til den samlede stilling i Cuppen, så de måtte ikke få for lang snor.

Nu var det op til PI Aarhus ikke at lade udbruddet sejle af sted. Michael Reinhold var med til at holde snor i fronten, så afstanden ikke blev øget. Jakob Hoffmann satte sig efterfølgende frem og i bedste TT mode kørte han fronten ind og på Hejlsmindebakken var der atter samling. Der var kortvarigt stilstand, hvorefter Hans Hoffmann, PI Horsens og Martin Asvig, PI Randers forsøgte at komme væk. De fik et lille hul, men blev langsomt opslugt af feltet igen.

Efter ca. 15 km så Lars Lund, PI Aarhus, sit snit til at lave et "snigerangreb" igennem et højresving ind på et sidevindsstykke. Der blev hurtigt skabt et hul, og der blev kigget tilbage efter andre angrebslystne, men ingen kørte efter. Herfra var det bare at finde ind i en rytme, der var langtidsholdbar. Takket være holdkammeraterne Michael og Jakob, som gjorde deres til at neutralisere angrebene i feltet, kunne Lars glide længere og længere væk.

Sådan forblev det løbet igennem. Da Lars gik ud på 5. og sidste omgang var afstanden til de nærmeste forfølgere, Jesper Andersen og Rasmus Hvarre (begge PI Randers) ca. 2:30

min. Kæden blev holdt stram resten af vejen og Lars kunne køre over målstregen i ensom majestæt med 4:45 min ned til nr. 2 Jesper Andersen.

Martin Asvig havde i feltet taget nogle gedigne føringer, så det var her, der skulle spurttes om 3. pladsen. Den spurtstærke Jakob Nørgaard, Randers PI, trak det længste strå og tog feltets spurt med Jakob Hoffmann lige efter.

Dagens resultat blev som følger:

1. Lars Lund, PI Aarhus
2. Jesper Andersen, Randers PI
3. Jakob Nørgaard, Randers PI

De samme 3, i nævnte rækkefølge, udgjorde podiet i den samlede stilling i DMI Cuppen og måtte op på podiet 2 gange.

En god afslutning på 4 veltillæggte løb imellem DPIF og DMI, hvor politiet viste sig klart overlegne i alle klasser og som følge heraf kunne DPIF's repræsentant Ole K. Jacobsen stolt modtage DMI Cuppens vandrepokal."

MESTERKLASSE

Navn	Klub
Lars Lund	PI Aarhus
Jesper Andersen	PI Randers
Jakob Nørgaard	Randers PI

KLASSE 1

Navn	Klub
Brian Lassen	PI Aarhus
Kenn Holst Jensen	Vejle PI
Jens Lunde	JPLI R4R

KLASSE 2

Navn	Klub
Jan Nielsen	PI KBH.
Kim Løvkvist	PI Midt
Jacob Sander Linnet	Vejle PI

KLASSE 3

Navn	Klub
Jens Glerup	Fyns Politi Idrætsforening
Bjarne Thomsen	IFS
Lasse Hartmann-Hansen	PI MVSJ

KLASSE 4

Navn	Klub
Ken G. Hansen	PI-København, cykelafd.
Preben Strandby Andersen	IFS
Palle H. Andersen	SIF/FRH

DAMEKLASSE

Navn	Klub
Tabita Hartmann-Hansen	PI MVSJ
Line Lundbak	PI MVSJ
Pernille Christoffersen	PI MVSJ

Samlet point **HOLDM**

BILÆUM CUP Samlet resultat

Race	Tilhørsforhold	Total point	1. afd.	2. afd.	3. afd.	4. afd.
MK	DanskPolitiidrætsforbund	21	5	2	6	8
MK	DanskPolitiidrætsforbund	14	0	0	8	6
MK	DanskPolitiidrætsforbund	14	0	8	1	5

Race	Tilhørsforhold	Total point	1. afd.	2. afd.	3. afd.	4. afd.
KL1	DanskPolitiidrætsforbund	29	8	5	8	8
KL1	DanskPolitiidrætsforbund	19	0	8	5	6
KL1	DanskMilitærtidrætsforbund	12	5	1	1	5

Race	Tilhørsforhold	Total point	1. afd.	2. afd.	3. afd.	4. afd.
KL2	DanskPolitiidrætsforbund	21	8	4	4	5
KL2	DanskPolitiidrætsforbund	17	6	3	6	2
KL2	DanskPolitiidrætsforbund	13	0	5	2	6

Race	Tilhørsforhold	Total point	1. afd.	2. afd.	3. afd.	4. afd.
KL3	DanskPolitiidrætsforbund	19	3	8	8	0
KL3	DanskMilitærtidrætsforbund	17	4	3	4	6
KL3	DanskPolitiidrætsforbund	15	6	2	3	4

Race	Tilhørsforhold	Total point	1. afd.	2. afd.	3. afd.	4. afd.
KL4	DanskPolitiidrætsforbund	30	8	8	6	8
KL4	DanskMilitærtidrætsforbund	20	6	5	3	6
KL4	DanskMilitærtidrætsforbund	10	0	3	2	5

Race	Tilhørsforhold	Total point	1. afd.	2. afd.	3. afd.	4. afd.
DAME	DanskPolitiidrætsforbund	29	8	5	8	8
DAME	DanskPolitiidrætsforbund	12	0	8	4	0
DAME	DanskPolitiidrætsforbund	7	0	6	1	0

ESTERSKABET

DMI 183

DPIF 555

Danske politimesterskaber i 7 mands fodbold

Fotos Christina Andersen, Fyns PI

Af Jens Møller Søgård, Dansk Politiidrætsforbund, fodboldudvalget

Odense Boldklub lagde onsdag den 25. september 2019 græstæppe til de Danske politimesterskaber i 7- mands fodbold.

Mesterskaber var endnu engang officielt for herrerne, men for kvinderne er det stadig et prøvemesterskab. Grunder hertil er, at der i nogle år ikke har været den store tilslutning til kvindeturneringen. Det ser dog ud til, at kvinderne nu har fundet et lege med rigtigt mange deltagere og pænt niveau, så Fodboldudvalget hos Dansk Politiidrætsforbund vil uden tvivl indstille til, at også kvindernes turnering gøres til officielt politimesterskab fra 2020.

KVINDERÆKKEN

Kvinderne stillede i år med 5 hold. Der blev generelt spillet lige kampe – og alle hold undtagen Fyn prøvede at spille uafgjort i turneringen, der blev spillet som alle mod alle. Det var således marginalerne, der afgjorde, hvem der endte på de 4 pladser – hvilket skulle afgøre stævnet.

Det blev til en finale mellem Nordjylland PI og Syd og Sønderjylland PI, og kampen om 3. pladsen mellem PI-København og København Vestegnen PI.

Pigerne fra Nordjylland PI og Syd- og Sønderjylland PI hentede de sidste kræfter frem i en velspillet og tæt finale.

Sønderjyderne kom foran i 1. halvleg – og trods et par gode tilbud til nordjyderne i kampens slutfase, kunne sønderjyderne lade sig hylde som vindere efter en sejr på 1-0.

I bronzekampen stod opgøret mellem PI-København og Vestegnen PI. PI-København havde i kampen forinden spillet uafgjort 2-2 med sønderjyderne, efter at have været foran 2-0. Det uafgjorte resultat endte med, at sende PI-København ud af finalespillet, da de derved kun fik 6 point i det indledende spil.

Det lykkedes dog for københavnernes at ryste skuffelsen af sig, og selvom Vestegnen PI udlignede 2 gange i opgøret, så var det alligevel PI-København, der scorede det afgørende mål i sidste minut og vandt 3-2.

Fyn endte på 5. pladsen.

HERRERÆKKEN

I herrerækken var der i år tilmeldt 15 hold – men der var desværre et par afbud, så rækken kom til at bestå af 13 hold.

Fodboldudvalget besluttede derfor, sammen med arrangørerne, at lave lidt om på forløbet af turneringen, så det kun blev de 3 puljevindere, der skulle spille finalerunde.

I pulje 1 viste det sig hurtigt, at Bellahøj PI stillede med et meget stærkt hold – kun Silkeborg PI gav Bellahøj PI lidt problemer, men slutteligt endte Bellahøj PI med maksimumpoint og 19 scorede mål på 1. pladsen i puljen.

I Pulje 2 og 3 var der lidt mere spænding om resultatet og begge puljer måtte afgøres på målscoren, da der var 2 hold med pointlighed i begge puljer.

I pulje 2 var det et opgør mellem Fyn PI og Vestegnen PI. Det indbyrdes opgør var endt 3-3 efter en straffesparksscoring i slutfasen til Fyn PI.

Vestegnen PI med blandt andet et par rutinerede herrer i form af Skak og Volquardsen løb med sejren i puljen på en marginalt bedre målscore – Fyn PI manglede til sidst 2 mål for at vinde puljen og måtte tage til takke med andenpladsen.

I pulje 3 var det ikke mindre spændende, idet Nordjylland PI og Køge PI spillede 0-0 i deres indbyrdes opgør – og da begge hold vandt deres andre kampe i puljen – måtte der også her kigges på målscoren.

Her løb Nordjylland PI med 1. pladsen, idet de var 4 mål bedre end Køge PI, der anført af Karl-Johan Tegiland, Ahmad El-Sayed, Mathias Hindkjær og en dygtig målmand i Frederik Hansen ellers spillede en pæn gang fodbold – men Køge PI var ikke lige så kyniske foran kassen som nordjyderne – der havde Thomas Quorning som dominerende spiller.

Dermed blev finalerunden et opgør mellem Bellahøj PI, Vestegnen PI og Nordjylland PI.

I finalekampene viste Bellahøj PI stor klasse – de vandt således først over Vestegnen PI og herefter over Nordjylland PI – og kunne dermed tage guldmedaljerne.

Holdet fra Bellahøj havde en rigtig god trup uden svage punkter og anført af Mathias Sonne Dam, Jeppe Kynde, Mikkel Victor Petersen og Rasmus Siggaard, der alle i år har været med politilandsholdet til Nordiske mesterskaber, dominerede de samtlige kampe fra start til slut.

Desuden blev holdet ikke dårligere af at have en Simon Røge, Nicolai Beck og Lennart Juul Nielsen med som skarprettere. Alt i alt et flot og fortjent mesterskab til Bellahøj PI.

Kampen om sølvmedaljerne blev en kamp mellem Vestegnen PI og Nordjylland PI.

I en meget tæt kamp blev et, efter nordjydernes mening, lidt tyndt straffespark til Nicholas Bang i kampens slutfase afgørende, da Vestegnens Henrik Volquardsen udnyttede dette sikkert til føring 2-1 til Vestegnen, som også blev kampens resultat.

Flot arrangement af Fyns PI – stor ros til Lars Erik Bering Nielsen og Christina Andersen for planlægning, gennemførelse og det gode vejr.

Stor tak til Fyns politidirektør Arne Gram for opbakningen og deltagelse i præmieoverrækkelsen.

Se mere på
www.politisport.dk

Af Lars Erik Bering Nielsen, Fyns PI, fodboldudvalget

Og denne gang blev jeg som arrangør ramt af antallet af tilmeldinger over al forventning - 21 hold - godt vejr og fantastiske rammer, som OB havde stillet til rådighed for os i Ådalen denne dag. Så med det in mente kan jeg kun være tilfreds med afviklingen.

Men i sidste ende er det jo deltagerne, som er årsag til den positive afvikling. Og pga. et par afbud kort før turneringen blev der ved herrerne spillet 3 puljer, hvor kun puljevinderen gik videre til en finalepulje med 3 hold i stedet for de traditionelle semifinaler, bronzekamp og finale. Dette kan der være både for og imod, men nu blev det forsøgt og om ikke andet slap vi for den til tider lidt trælse bronzekamp. Og der blev igen spillet en rigtig god gang fodbold, som i sidste ende betød, at Bellahøj/OSA løb med guld hos herrerne. Kvinderækken blev afviklet i én pulje og derefter semifinale, bronzekamp og finale. Det betød, at Sønderjylland tog førstepladsen i kvinderækken. Trods et enkelt afbud dagen før i kvinderækken var 5 deltagende hold flot, set fra min side. Måske det var tiden at få gjort den række til et officielt politimesterskab? Kunne høre flere af kvinderne var enige med mig deri.

En tak skal der lyde til Ole Jacobsen (DPIF) og Jens Møller Søgaard (DPIF fodboldudvalget) for god sparring op til turneringen og under selve afviklingen.

Endnu en gang tak til alle der deltog, enten aktivt eller hjalp til med det praktiske, og at i kunne og ville afsætte tid til at deltage på sådan en dag. Og håber i støtter mindst lige så meget op om det i 2020.

Lån & Spar

popermo
VORES FORSIKRING

Gabriella, Fyns PI, til højre blev vinder af Lån og Spar's Magnum rødvin, som Fie Julie Blum overrakte hende.

Christina Andersen fra Fyns PI overrækker gavekort fra Popermo til Mette fra PI-København

Christina Andersen fra Fyns PI overrækker gavekort fra Popermo til Karina fra PI-København

Danske politimesterskaber i skydning

Se mere på
www.politisport.dk

Af Jan Poulsen, PI-Aarhus

Fotos Jens Claumarch, DPIF, og Christian Dyhr, PI-Aarhus

Årets Danske politimesterskab (DPM) i skydning blev denne gang afviklet af Politiets Idrætsforening Aarhus i samarbejde med Dansk Militær Idrætsforbund (DMI). Det foregik på Viborg Skytteforenings flotte skydebaneanlæg i Danerlyng mellem Viborg og Finderup.

Der var deltagelse fra følgende PI-klubber: København, Billund, Randers, Vestegnen, Holstebro samt Aarhus med i alt 28 politiskytter og 20 skytter fra DMI.

Vi hilser debutanterne fra Vestegnen hjertelig velkommen. De gjorde en rigtig flot figur til disse mesterskaber i sportsskydning. Der manglede imidlertid deltagelse fra flere store foreninger, som ellers har været faste deltagere til disse mesterskaber.

Viborg Skytteforening havde i måneden op til stævnet haft travlt med at få de elektroniske skiver til at virke igen. Foreningen havde været udsat for lynnedslag i de elektriske installationer, og det havde virkelig været en udfordring, at få baneanlægget op at køre igen.

Det virkede heldigvis rigtig fint til vores brug, ligesom Viborg Skytteforening udmærker sig med at have "hullet", som er en gammel 25m pistolbane, hvor der må skydes med politiets tjenestepistol med kappeklædt ammunition.

Allan Jørgensen fra PI-Aarhus havde fået opgaven at opstille faldmålsbanen på dette afsnit. Det virkede igen rigtigt fint, og denne bane er helt perfekt til vores og DMI.s tjenestepistolsskydning. Stævnets skydninger forløb godt, og der var mange gode resultater og god stemning.

Vi blev dog en smule udfordret af, at skiveopstillingen med vendeanlæg på det ene baneafsnit på pistolbanen brød ned. Heldigvis var der på baneafsnittet nogle militærfolk med elektronik som speciale, så fejlen blev hurtigt identificeret, og vi slap med en forsinkelse på lige godt en halv time.

Det var i øvrigt særdeles positivt, at vi under stævnets afvikling oplevede henvendelser fra tjenestepistolsskytter, som ønskede mulighed for at kunne deltage i nogle af de traditionelle pistoldiscipliner. At disse skytter gennemførte nogle for

dem ukendte discipliner med et våben, som de ikke bruger til daglig, viser blot, at politiets grunduddannelse på vores tjenestepistol giver et rigtig godt grundlag for at kunne begå sig sportsligt med andre våben.

PRÆMIER OG KAMMERATSKAB

Ved 17-tiden var 1. dagen overstået, hvorefter den stod på kammeratskabsaften med spisning i kantinen på Viborg Politigård. Menuen (kalvesteg) blev taget godt imod, og selv om der var bestilt rigelige mængder, blev der nærmest gjort rent bord.

PI-Aarhus vil gerne sige tusind tak til kantineforeningen for lån af køkken og kantine, ligesom vi er meget taknemlige for Jens Claumarchs hjælp og assistance.

KLAR TIL FINALER

2. dagen startede med langdistanceriffel (200m) kl. 09.00, og så skulle de resterende skydninger afsluttes, heriblandt "Falling Target" (fald mål).

De hurtigste otte skytter blev fundet på faldmål – både for politi og militær. Ved de efterfølgende – meget spændende –

shoot-outs kunne de mange tilskuere konstatere, at det kunne betale sig "at skynde sig langsomt". Det nytter jo ikke noget at være hurtig, hvis man ikke rammer noget. Efter nogle spændende dueller i kvart-, semi- og finale trak Anders Noe fra PI-Vestegnen sig ud som fortjent vinder.

Anders Noe modtog også Rigspolitichefens Ærespræmie for bedste mandlige tjenestepistolskytte, medens Nina Reinhold Christensen blev bedste kvindelige tjenestepistolskytte.

Resultaterne fra stævnet kan ses på Dansk Politiidrætsforbundes hjemmeside www.politisport.dk

PI-Aarhus vil gerne takke Viborg Skytteforenings personale, egne og andre hjælpere samt alle skytterne for at have været med til at afvikle dette års mesterskaber i positivt ånd og med høj kvalitet.

Vi var før stævnet ikke for imponeret over antallet af tilmeldte skytter – til gengæld blev det et hyggeligt stævne med glade kolleger.

Vestegnen til Danske politim

Af Ronni Mathias Henriksen

2019 var året, hvor Vestegnen for første gang i nyere tid stillede med et hold til de Danske politimesterskaber i tjenestepistol. Vestegnen gjorde sig også bemærket, men mere om det senere.

SKYTTEAFDELINGEN UNDER VESTEGNENS POLITIIDRÆTSFORENING

Skytteafdelingen under Vestegnens Politiidrætsforening (VEPI) lå stille i mange år, men i 2016 overtog undertegnede afdelingen, og det var et langt sejt træk, der lå foran mig. Havde jeg vidst præcis hvor sejt og langt, så var jeg nok løbet skrigende bort, men med en dybfølt motivation for at give kollegaerne mulighed for at dygtiggøre sig i noget af det vigtigste og farligste indenfor vores hverv, så bed jeg tænderne sammen og moste på. Jeg fik følgeskab af et par ligeså motiverede kollegaer, og vi satte i gang.

Først skulle der luges ud. De gamle medaljer fra 1982, der vidnede om en forening, der engang var noget ved musikken, skulle gives til de kollegaer, der enten stadig var i live eller stadig tjenestegørende. Det blev til nogle sjove ansigtsudtryk, da jeg troppede op på deres kontorer. Samtlige våben

var enten for gamle eller ikke relevante for den retning, som vi ønskede med skytteafdelingen, så en tur til den lokale våbenhandler blev til en gunstig byttehandel, og med anskaffelsen af et par Glock 17'ere var vi lidt på vej.

Det har hele tiden været, og er stadig, med det operative for øje, at vi i VEPI træner skydning.

Vi prioriterer træning med tjenestepistolen, da det er den, der i yderste konsekvens skal redde os selv eller andre. Rent sportsmæssigt er fremadrettet fokus på skydesporten IPSC, som er meget relevant for politifolk. Udover praktisk relevans, så er det bare drønhamrende sjovt!

Skydningen i VEPI er også dér, hvor folk har mulighed for at gøre sig klar til optag i Romeo, livvagt eller AKS. Netop af denne årsag er det også relevant med Glock, da det stadig er denne pistol, som bruges af de to sidstnævnte instanser.

Udover de østrigske damer, så er der også anskaffet en pistol i kaliber 22, så folk kan prøve noget andet, og hvis folk skulle have interessen i at stille op i f.eks. terrænskydning eller lignende, så er det også en mulighed.

Se mere på
www.politisport.dk

esterskaber i tjenestepistol

Medlemmerne har mulighed for at træne 2 timer hver lørdag, på den samme skydebane i Taastrup, som bruges til tjenesteskudningerne, så omgivelserne er genkendelige for skytterne. De nye regler, der kræver tilstedeværelse af en civilt godkendt skydeleder, samt det konstante arbejdspress i en kreds med drøn på, sætter desværre begrænsninger, så det er ikke hver lørdag, vi kan komme ud og skyde. Der er i øvrigt også nogle familier, der skal passes engang imellem. Der arbejdes på højtryk på skydning i en hverdag, med flere timer til rådighed. Det bliver godt!

Når vi så endelig har mulighed for at komme ud og skyde lidt, så bruges tiden på de basale evner, da de danner grundlag for alt. Vi er jo også naturligt begrænset af, hvad vi rent faktisk må, når vi træner skydning i civilt regi. Det er også her, vi har tiden til at gå i dybden med den enkelte. Dette kan desværre godt glippe til tjenesteskudningerne, hvor man har fuldt bookehold, og man ikke kan tilgodese alle skytter lige meget.

Medlemmerne kan over hele året også dyste i VEPI Cup'en. En pokalturnering med en forskellig skydning hver måned, hvor ens chancer forøges ved hyppighed i fremmøde, frem for bare at dukke op en enkelt gang og skyde godt. Ingen one shot wonders her! Hos os er målet en konsekvent forbed-

ring af skytterne. På denne måde udlignes evnerne skytterne imellem også, så alle har en chance. Der er selvfølgelig lækre præmier, og der er kamp til stregen om pokalen! Sidste år, hvor det var første gang, at det blev afholdt, var der 3 points forskel fra guld til bronze, og i år bliver der også trængt i toppen.

STYR PÅ GREJET, STYR PÅ NERVERNE OG SUCCES

Lørdagstræningen har for enkelte skytter medført, at skydning er gået fra et nødvendigt onde, fordi man ikke var særlig god, og til at blive noget, som man rent faktisk synes er sjovt. At blive noget, man glæder sig til, og hvor et danmarksmesterskab er noget, man tør at stille op til. Med ganske få lørdage og et minimum af vejledning har en af vores kvindelige skytter virkelig rykket sig, med en kulmination til det netop overståede Danske politimesterskab (DPM), hvor hun ikke alene tog guld i disciplinen faldmål, men også vandt Rigs-politichefens Ærespris for bedste samlede tjenestepistolskytte. En helt uovertruffen præstation, og så godt gået. Vi på Vestegnen er stolte af vores Nina.

Resten af holdet gjorde sig også bemærket, og der er i den grad endnu en succeshistorie i vores anden guldvinder. Vestegnen havde to mandlige skytter med blandt de 8 bed-

Vestegnens hold

ste fra kvalifikationen i shoot out'en i disciplinen faldmål. Det var undertegnede og Anders, der skulle forsøge at hive metal med hjem til vores lille kreds.

Anders er en af vores nye folk, og han er allerede en bærende kraft i skytteafdelingen. Han står oftest for lørdagsskydningerne, og han forbedrer sig i et hastigt tempo. Dog har Anders haft ret svært ved at knække koden til faldmål, og inden DPM, havde han stort set ikke væltet fem skiver i streg endnu. Det kan jeg vist godt sige uden at fornærme ham. Igen med et minimum af vejledning, så knækkede Anders i den grad koden, og nedlagde gule plader som en sand mester. Og er der et bedre sted at gøre end i en shoot out-finale til DM?

Anders tog guld for næsen af Simon fra PI-Aarhus, som vist godt kan kaldes en særdeles habil skytte. Kun en lidt bedre præstation af Simon i præcisionsskydningen forhindre Anders i også at løbe med Rigspolitichefens Ærespris.

Og så til undskyldningerne... Undertegnede fandt ud af under præcisionsskydningen, at mit sigte var pilskævt, og at min hammer var ved at knække, så den "hakke" i aftrækket. Det er til gengæld ikke så fedt at finde ud af til en DPM-finale. Ikke desto mindre blev det til bronze i faldmål, efter en publikumsvenlig og hæslende bronzekamp mod Christian fra PI-Aarhus. I en kamp i bedst ud af 5 startede jeg med at komme bagud 0-2, men fik kæmpet mig tilbage til en sejr på 3-2. Pistolen ligger nu på værkstedet på Odinsvej, og undskyldningerne stopper her.

TANKER TÆNKT OG ERFARINGER GJORT

Da jeg forsøgte at samle et hold til at komme af sted til DPM i skydning, så gjorde jeg meget ud af at fortælle folkene, at evner ikke var det vigtigste i det her. At det vigtigste var hyggen og det sociale samvær, og det mente jeg.

Der var to piger og fire drenge, der vovede sig af sted, og jeg havde aldrig forestillet mig, at vi kom hjem med så flotte resultater. Som ansvarlig for skytteafdelingen er jeg meget stolt over de flotte præstationer, og jeg er sikker på, at vi sagtens kan stille hold i fremtiden, for de positive oplevelser er allerede blevet fortalt og genfortalt i vagtstuen.

Apropos hyggen og det sociale, så var der vist ikke nogen tvivl om, at Vestegnen var kommet til byen. Når vi rejser ud i landet, så hygger vi os, og alle må være med. Selv det lokale Viborg-sheriffer blev inddraget i hyggen, og de fik også krammere. Vi kendte dem, så det var ikke sådan en akavet situation. Det var en oplevelse i sig selv, at være indlogeret på den historiefyldte Rindsholm Kro, hvor Frode, ejeren, jo kunne underholde i timevis med røverhistorier, der kunne få den mest garvede betjent til at virke grøn.

Vi er mætte ovenpå en god omgang hygge, og er en masse erfaringer rigere. Vi glæder os til næste gang. Tak til arrangørerne for et godt stævne.

Flere medaljer og finaler ved de Europæiske politimesters

til Danmark kaber i **bordtennis**

Se mere på
www.politisport.dk

Af Kell Kristiansen og Jens Skovbjerg Jensen, DPIF bordtennisudvalg
Fotos Kell Kristiansen, DPIF bordtennisudvalg og Jens Claumarch, DPIF

Forventningsfulde rejste det danske team afsted mod Slovakiet torsdag d. 19. september fra København. Spillertruppen bestod af den regerende Europamester og mangeårige danske mester, Daniel B. Fynsk, PI-København, Sebastian W. Haack, Sydsjælland og Lolland-Falster PI, Villy Dahlgaard, Sydøstjylland PI/Kolding PI, samt Louise Sauer-Strømberg, anklagemyndigheden PI-København. Som holdledere deltog fra bordtennisudvalget Jens Skovbjerg Jensen, PI-København og Kell Kristiansen, Syd- og Sønderjylland PI, mens delegat fra DPIF (Dansk Politiidrætsforbund) var Jens Claumarch, Midt- og Vestjylland PI.

Mesterskaberne i Bratislava indledtes med holdturneringen, som blev afviklet med mandskaber á tre spillere. Udoover holdturneringen stillede Danmark op i single, herredouble med Sebastian og Daniel, samt Sebastian og Louise i mixdouble.

Tidligt fredag morgen var der officiel åbningsceremoni med indmarch, hvor Villy Dahlgaard bar "uni-fin-form" og den danske fane flot.

EN ÆGTE HOLDINDSATS

I holdturneringen for herrer deltog 16 nationer fordelt i fire puljer. Danmark hev for fire år siden bronzemedaljer hjem og var derfor seedet som nr. 3. Ved lodtrækningen var vi kommet i pulje med Cypern, Frankrig og Rumænien. Der spilles bedst af fem kampe, og den nation, der først får tre sejre, vinder kampen. Holdopstillingerne er ofte meget taktisk præget, da to af holdets tre spillere skal deltage i doublen og således kun spiller én singlekamp hver.

Kampen mod Cypern blev sikkert vundet 3-0 uden afgivelse af sæt. Sebastian og Daniel vandt deres singler og Villy/Daniel vandt doublen. Næste puljekamp var mod en af forhåndsfavoritterne, Frankrig, som bl.a. stillede op med en tidligere europamester. Kampen startede med en singlesejr til Daniel og nederlag til Sebastian. Doublen var nu en nøglekamp, og selvom Villy og Sebastian var nede i sækken, endte de med at hive en sejr hjem med mindst mulig margin i femte og afgørende sæt. En efterfølgende sejr til Daniel betød, at Danmark vandt 3-2.

Sidste puljekamp var mod Rumænien og ligeledes en tæt affære. Daniel vandt to sejre og Sebastian en. Vi vandt dermed 3-2 og var derfor videre fra puljen som nr. 1.

I kvartfinalen var modstanderen Bulgarien. Sebastian tabte knebent sin single med 2-3, hvorefter Daniel udlignede til 1-1 med en sikker

Fra venstre Sebastian Winther Haack, Jens Claumarch, Louise Sauer-Strømberg, Villy Dahlgaard, Jens Skovbjerg Jensen, Daniel Fynsk og Kell Kristiansen

Sebastian Winther Haack spiller

Sebastian modtager hjælp til en skade i benet

Daniel Fynsk modtager sin medalje

sejr. Igen vandt den fremragende double-konstellation Villy og Sebastian med 3-2. Selvom Villy måske var undertippet i de fleste kampe, viste hans defensive spil sig uhyre effektivt kombineret med Sebastians kraftfulde angrebsslag. Efter et singlenederlag til Villy, kunne Daniel i sidste kamp sikre semifinalpladsen med en klar 3-0 sejr.

I semifinalen ventede et meget stærkt ungarsk hold. Taktikken var her at lokke Ungarn til at stille med deres stærkeste kort i 1. single mod vores - på papiret - svageste single (undskyld Villy), og det lykkedes. Villy tabte trods disse odds "kun" 1-3, men Ungarn havde nu brændt en stærk single af. Efterfølgende vandt Daniel sikkert 3-0, Daniel og Sebastian vandt doublen med 3-1, og Villy tabte sin anden single med 0-3. I den afgørende kamp viste Sebastian fysik, viljestyrke og nerver af stål, da dagens sidste kamp først blev spillet kl. 21.30. Sebastian slog sin ungarske modstander 3-2, og Danmark var dermed klar til finalen, som lidt uventet skulle spilles mod værtsnationen Slovakiet.

Efter en uhyggelig hård dag, hvor hver spiller havde spillet 10 kampe, kunne vi dermed tage tilbage til hotellet og forberede os til finalen dagen efter. Det hårde program bevirkede dog, at småskader og skavanker allerede kom snigende.

På finaldagen havde værterne på imponerede vis planlagt indmarch, fuldt professionelt dommer-setup og en god mængde hjemmebanetilskuere. Slovakiet var derfor særdeles motiveret af det store publikum. Vi valgte at stille med Daniel som 1. single mod deres stærkeste mand. En kamp der på forhånd så ud til at kunne blive afgørende.

Daniel tabte efter et forrygende opgør 2-3 og var dermed på hælene fra første kamp. Villy tabte anden kamp, og vi skulle derfor vinde de tre sidste for at blive europamestre. Daniel og

Sebastian vandt doublen med sikre 3-0, men derefter var Villy chanceløs mod deres 1.single, og vi tabte finalen 3-1. Trods skuffelsen umiddelbart efter, må vi bare konstatere, at det var en flot sølvmedalje, hvor der blev vist fightervilje og god bordtennis i alle kampe.

FIGHTERVILJE OG HØJT NIVEAU TRODS SKADER

I herrernes singleturnering deltog i alt 63 spillere fordelt på 16 puljer, hvorfra nr. 1 og 2 gik videre til slutspillet. Hos kvinderne deltog i alt 28 spillerne fordelt på 7 puljer, deriblandt Louise, som dermed fik sin debut på politilandsholdet.

Og minsandten om ikke Danmark, som vel nok eneste nation, fik alle deres spillere videre fra deres puljer. Daniel og Sebastian som nr. 1, samt Villy og Louise begge fra puljernes 2. plads. Undervejs mødte spillerne politifolk fra 11 af de i alt 17 deltagende nationer.

Efterfølgende startede cup-kampene. Louise, som er tidligere A-landsholdsspiller, var virkelig opsat på at slå sin litauiske modstander med udsigt til en kvartfinale mod vores venner fra Norge. Louise spillede fremragende, men måtte til sidst strække våben og se sig slået 1-3. Også Villy tabte sin første kamp efter puljen til en østriger efter en godkendt indsats.

Sebastian blev undervejs i turneringen desværre ramt af en muskel- eller fiberskade i baglåret. I 1/16-finalerne mødte han en ungarsk spiller, men efter to gange lægebehandling valgte han at trække sig i starten af femte og afgørende sæt. Beslutningen om at trække sig var ikke nem. Sebastian havde uden tvivl spillet til, at gå helt til medaljerne, men det hårde program og udsigten til muligt medaljespil i både herre- og mixdouble gjorde udfaldet.

Louise Sauer-Strømberg i aktion

Sebastian Winther Haack spiller

Fra venstre Jens, Sebastian, Louise, Daniel og Jens

Villy, Daniel og Sebastian

Sebastian fik kortvarig lægebehandling, og derefter startede kvartfinalen i mixdoublen, hvor han og Louise skulle møde et stærkt fransk par. Forinden havde Louise og Sebastian vundet over et britisk og et tjekkisk par. Sebastians skade var på det tidspunkt for hæmmende, og med lavere mobilitet i de lange dueller blev kvartfinalen tabt 1-3. Man fornemmede virkelig skuffelsen i den danske lejr, da det uden en skadet Sebastian havde været en næsten sikker medalje til Danmark. Men dog en flot indsats af begge.

Ved herredoublerne viste Daniel og Sebastian højt niveau og fightervilje. Doublen kom i hus med sejre over et fransk og et tjekkisk par. I semifinalen ventede flere franskmænd, og efter en forrygende maratonkamp trak franskmændene det længste strå til sidst. Bronzemedalje var dog sikret og dermed også den anden medalje til Danmark ved stævnet.

Som nævnt var Daniel regerende europamester i single forud for disse mesterskaber. Det gav et øget pres, og man kunne fornemme, at alle gerne ville slå mesteren. Daniel var forberedt og havde trænet hårdt op til disse mesterskaber. Det var derfor en fit og tændt Daniel, som fejede al modstand til side på sin vej mod finalen, hvor han i alt kun tabte tre sæt.

De (for) mange kampe over tre dage satte dog sine spor, og på tredjedagen døjede Daniel med en muskelskade i højre arm, hvilket hæmmede ham i de afgørende kampe. Finalemotstanderen var en bulgarer, som under hele turneringen havde vist

sig meget velspillende. Finalen blev en velspillet affære, hvor bulgareren havde held til at lukke ned for Daniels spil. Kombineret med skaden blev det således en kamp på modstanderens præmisser, og efter fire tætte sæt tabte Daniel kampen med 1-3. Selvom ambitionerne var et titelforsvar, må man sige, at det er et absolut godkendt resultat, nu at være viceeuropamester. Daniels - og Danmarks - tredje medalje var således en realitet ved mesterskaberne.

MESTERSKABERNE BLEV AFSLUTTET MED MEDAJLEOVERRÆKKELSE OG UDMARCH

Søndag aften var der traditionen tro, banquet, hyggeligt samvær og dans for alle delegationer i hotellets restaurant. Her fik vi bl.a. genoplevet den græske Zorba og smagt på hjemmebrændt rumænsk brændevin. Jo tak, aftenen blev hyggelig og bød i øvrigt på en overraskelse for DPIF's delegerede, Jens Claumarch, der intet vidste om, at han skulle kaldes op for at modtage hædersbevisning. Det havde man hjemmefra holdt godt skjult. Tillykke til Jens.

Mandagen bød på lidt sightseeing i Bratislava inden turen atter gik mod Københavns Lufthavn.

Fra bordtennisudvalget og DPIF skal der lyde en stor tak til de danske spillere for virkeligt at have repræsenteret de danske farver på fornem vis. Tak for de seriøse forberedelser, tak for turen og for de flotte resultater. De danske farver skal igen vises frem ved de Europæiske politimesterskaber i Prag 2023.

Vores cardio hjørne med 2 løbebånd, 2 romaskiner, 2 spinningcykler, en stepmaskine og en crosstrainer.

PI Aarhus får tilskud fra Dansk Firmaidrætsforbund

Tekst og foto Jesper Holst Ginnerup, PI Aarhus

PI Aarhus fik tidligere i år tilskud fra Dansk Firmaidræts Forbund via lokalforeningspuljen til indkøb af en ny luftpistol. Så vi tænkte, at vi måske kunne være heldige endnu engang.

Vi stod og står overfor en kæmpe investering i vores motionsrum, da det trænger til en opdatering. Da der var tale om en ret stor investering på 150.000 kr. til nye løbebånd, diverse cardio maskiner, nye vægte og vægtskiver, besluttede vi os for at ansøge diverse fonde og puljer om tilskud. Vi søgte således også lokalforeningspuljen om 35.000 kr. som et tilskud til de nye maskiner.

De ville gerne støtte vores projekt med 11.666 kr. altså 1/3 af det ansøgte beløb. Det var ikke, hvad vi havde ansøgt om, men stadig et godt tilskud.

Penge fik hurtigt ben at gå på, da vores motionsrum har fået en gevaldig opdatering til glæde for alle brugerne. Der er bl.a. kommet to nye løbebånd, en ny crosstrainer, en ny stepmaskine, en assault bike, en ny spinningcykel, nyt skum og betræk på alle maskinerne og meget mere.

Norske politimesterskaber i orienteringsløb Kirkenes

En anderledes eksotisk oplevelse

Af Esben Blicher, PI Fredericia

Fotos Jan Kofoed Nielsen, PI-København

Hvad får 20 kolleger med børn og ægtefæller til at drage til den nordøstligste del af Norge for at løbe 2 orienteringsløb sammen med norske kolleger? Intet svar er vel helt komplet, men ikke desto mindre blev der siden foråret 2019 planlagt en tur op til den noget øde beliggende Finnmark, hvor nordmændene skulle afholde deres mesterskaber. Vi var inviteret med til festen og troppede op med højt humør. Indledningsvis blev vi inviteret med en vis ironi og en forventning om, at Kirkenes var alt alt for langt væk. Men hvem vil lade en sådan lækkerbissen gå sin næse forbi? Der var jo udsigt til et vildt landskab, den russiske grænse og ikke mindst mulighed for et møde med bjørne.

Alle fløj op til Kirkenes i den sidste uge i august, og 8 deltagere forlod Danmark via Billund Lufthavn om mandagen. Sjovt at bemærke, at lufthavnen er blevet så automatiseret, at den første person man egentlig indledte en samtale med, var kvinden i taxfree-shoppen, som fik skabt et enormt behov for at få købt vin og rom. Fattigere, men glade fortsatte vi mod Kirkenes i den tro, at vi nok var blevet endnu fattigere, såfremt vi skulle vente med at få vores behov for indkøb af alkohol indfriet i det norske "Vinmonopolet" – det statslige norske alkoholudsalg. Da vi forlod Danmark under en hedebløge, var de fleste ikklædt sommertøj i den forventning om, at vi kunne tage sommervejret med

os op til Barentshavet. Det holdt ikke helt stik, da vi landede i 5 graders varme. Dog var det vindstille og skyfrit, således vi på fornemmeste vis blev budt velkommen til denne barske natur. Vi kunne konstatere, at området er knapt så brat som i de store fjeldmassiver i det mellemste Norge, men nok mere bakket og ikke mindste øde. I lejebiler kørte vi samlet ud til Sollia Gjestegård, hvor familien Stub tog godt imod. De 4 fra Esbjerg – Erik Lindholdt og familien Stephansen – boede i en hytte ikke langt derfra. Grænsen til Rusland lå små 300 m væk fra Sollia, og de næste dage fik vi et fint indblik i, hvorledes hverdagen i grænseland på fornemmeste vis lod sig passere med stor gensidig respekt.

Næste dag var afsat til sightseeing, da vi først skulle løbe om onsdagen. Vi blev hurtigt enige om en tur op til byen "Grense Jacobselv", som er det mest nordøstligste hjørne af det norske fastland. Vejret var med os: Ca. 10-12 grader, overskyet med let regn. Der er ikke noget så træls som at sidde i en bil og svede... Ret hurtigt fik vi fornemmelsen af at komme ud i vildmarken. Vej og hytter var der. Mennesker var der ikke særlig mange af. Vi så faktisk flere rensdyr på vej derop, end vi så mennesker. Endvidere mødte vi et skilt, hvor der stod "Norges ældste fjeld". Her måtte vi ud at gå og prøve at berøre dette fjeld. Hvorvidt

man har kunnet konstatere alderen på fjeldet vides ikke – vi kunne hvert fald ikke finde datomærkningen på de sten, vi fandt. Vejen derop løb delvis langs Jacobselven. Da vi mødte elven – eller omvendt – stod et større skilt, hvor det fremgik, at man skulle opføre sig respektfuldt. Man måtte bl.a. ikke pro-

Fylke. Her blev vi bispist – en enkelt med hvalbøf – inden informationsmødet. Endvidere fik vi set byen, som fremstod som en smule medtaget. Vi kunne senere konstatere, at byen under 2. verdenskrig havde lidt en krank skæbne, da russerne smed tyskerne ud af byen i oktober 1944. Det forholdt sig således,

at Kirkenes var det første sted, som blev befriet fra tyskerne. Indtil da var byen blevet udsat for over 320 bombardementer, så der kun stod omkring 13 bygninger tilbage. Så tror da pokker, at byen ikke fremstod som en ældre norsk arkitekturperle.

Ved det senere informationsmøde blev vi budt velkommen af Kirkenes Politiidrætslag, som fandt det yderst fint, at danskerne kunne stille så mange deltagere, at det samlede antal nående op i nærheden af 60. Det er altid sjovt, når vi er mange. I forbindelse med mødet fik vi information om, at der var omkring 6-8 bjørne i det område – Pasvikdalen, hvor vi skulle

Artiklens forfatter, Esben Blicher, ved grænsepælen og posten med samme nummer. (Foto ved Anders Bergset, Kirkenes Politi)

vokere eller lave fornærmende handlinger hen over grænsen. Karsten Jørgensen, PI-København, ville gerne have et svar på, hvorvidt at moone hen over grænsen var provokerende. Der var faktisk bred enighed om, at det nok var tilfældet, hvorfor Karsten beholdt sine bukser på. Undervejs så vi en del grænsepæle – de var de eneste markører for grænsen. Vi havde måske en forventning om, at grænsen ville være befæstet med pigtråd og hegn, hvilket på ingen måde var tilfældet. Kun elven, som var en mindre doven en af slagsen, skilte vest og øst. Dog var der et enkelt vagttårn eller 2 ovre i Rusland. Efter ca. 1,5 times kørsel ramte vi byen, der bestod af en forsamlingshus og en kirke. Umiddelbart så det ud som om, at der ikke boede nogen i byen. Det viste sig, at kirken – Kong Oscar II Kapel, som blev bygget i 1800-tallet – faktisk blev opført som et fredeligt monument for at markere grænsen. I 1800-tallet havde der været et stærkt ønske om at markere grænsen med kanonbåde, men til trods for dette faldt valget på kirken for at hævde norsk suverænitæt. Tænk, hvis man kunne nøjes med dette rundt om i verden...!

Senere fik Karsten mulighed for at moone ude på den så fine sandstrand nede i byen. Han valgte dog at lade være, hvilket 6 andre deltagere ikke gjorde. Fristelsen for at bade i Barentshavets 10 grader varme vand var simpelthen for stor. 2 havde glemt badetøj, som ikke viste sig at være nogen forhindring, sådan, at de måtte ud i vandet i bar mås og ingenting. Jeg tror faktisk ikke nogen så det, bortset fra en enkelt forbiflyvende måge. Nu noget mere frisk gik turen tilbage, og vi kørte til hovedbyen Kirkenes, hvor vi var inviteret til velkomstmøde med vores norske værter. Selve byen er den største i Finnmark

løbe om onsdagen. Idrætsforeningens formand, Sølve, prøvede dog at nedtone faren for at møde bjørne. Det skete ikke så tit, og hvis man så en, så var det sikkert en "once in a lifetime"-oplevelse. Hvad han helt præcist mente med denne bemærkning, lod han ligesom blafre i vinden. Han beroligede dog de norske deltagere med, at man fra arrangørernes side, havde valgt at

Store dele af O-familien samlet.

sende de danske deltagere i skoven først for at "jage" bjørnene væk. Således blev Erik Damgaard og jeg forsynet med et ima-

Når der på definitionen står at posten er mellem to sten, så passer det.

ginært skilt til morgendagens løb, hvor der stod "bjørnemad" på, da vi skulle starte som de allerførste. Rent faktisk nåede jeg at blive en kende nervøs for, at arrangørerne mente, hvad de sagde...

Aftenens program kom til at bestå af fællesspisning i en af vores 4-mandshytter på Sollia Gjestegård. Søren Klingenberg, PI Fyn, og hans hustru, Ethna, fik købt ind til aftenmaden til en pris af 456 kr. i alt. Noget af en modsætning til de 345 kr., som en hvalbøf kostede nede i byen. Om aftenen lykkedes det os at mase 16 personer ind i en af hytterne. Her nød vi dejlig mad lavet af Søren med blåbær og multebær samlet ind fra skoven omkring os. Anne Fonnesbæk og Rita Breum, PI-København, havde inden taget en tur i skoven og fundet ca. 1½ kg bær. Under middagen fik vi endvidere stor glæde af vores medbragte drikkevarer – herunder rommen – fra henholdsvis København- og Billund Lufthavne.

Onsdagens orienteringsløb skulle som sagt afvikles i Pasvikdalen, som er en lille lomme klemmt inde mellem Rusland og Finland. På køreturen derned kom vi forbi en del områder og byer, som sjovt nok hed et eller andet med "bjørn". Fornemmelsen af, at vi blev mødt af bjørne i området fik et lille nøk op. Undervejs udbød Ethna pludselig: "SE-SE-SE-SE!" Jeg – der var chauffør – fik hakket bremsen så hårdt i, at Søren Klingenberg fik et helt og aldeles fint hold i nakken – nok grænsende til et piskesmæld, hvis man skulle bedømme ud fra hans senere beklagelser. Det viste sig, at der ca. 10 meter fra vejen inde i skoven stod 2 flotte rensdyr. Desværre ikke bjørne, men alligevel en fin oplevelse. Stævnepladsen lå i forbindelse med en højskole i Svanvik. Arrangørerne havde fundet det fine vejr frem: 18 grader, solskin og vindstille. Ydermere havde de sørget for musik og kiosksalg. Rigtig fint arrangement!

Selve løbet var delt op i en lang, en lidt kortere og en lettere bane. Jens Maagaard, PI-København, og undertegnede skulle løbe den lange bane på 7,8 km i luftlinie. De lidt ældre mænd og damerne skulle løbe den lidt kortere bane på 6,0 km. Begge baner var i kategorien "svær". Løbet blev for mit vedkommende ikke nogen større præstation, som kunne måle sig med de norske sprintere. Jeg blev jordet med ca. 53 minutter op til vinderen, som løb de 7,8 km i 1:02 timer. Ikke engang den danske dyst mellem Jens og jeg kunne jeg vinde. Jens vandt med ca. 7 minutter. Jeg havde ellers regnet med at tæve ham, idet han forinden kun havde løbet omkring 4 orienteringsløb i hele sit liv. En kæmpe opgave at knokle igennem norsk terræn med så lidt erfaring. Flot kæmpet Jens! Skoven viste sig i øvrigt fra sin bedste side med masser af flot natur. På alle 3 baner skulle vi forbi og klippe en post ved en norsk grænsepost,

der lå lige ned til Pasvikelven. Her stiftede vi bekendtskab med den norske udgave af fotografen Jan Kofoed, som forevige de danske politis besøg på grænsen til Rusland. Jeg fik undervejs et ønske om at møde en bjørn, idet jeg godt kunne mærke, hvor det bar hen rent resultatmæssigt. Så ville jeg da i det mindste kunne undskylde min dårlige kondi og manglende orienteringsevner med at have studeret bjørne. Desværre – måske heldigvis – mødte jeg ikke nogen. Det var heller ikke tilfældet med de øvrige deltagere, således der kom lige så mange i mål, som var startet.

Russisk torvedag i Kirkenes kombineret med sprintorientering.

På den lidt kortere bane hos damerne er værd at nævne specielt Rita Breum, som vandt klasse 6 med 1:08 og Camilla Rath Nielsen, som løb på 1:10 og vandt klasse 4. Ea Busch – også PI-København – valgte at bruge en del mere tid ude på banen. Hun skulle bl.a. lige nå at runde en norsk militærinstallation, hvor det viste sig at være adgang forbudt – uden at dette var tegnet ind på kortet. Jeg tror faktisk, at Ea valgte at lade soldaterne være i fred, men spildte lidt tid på besøget. På de ældre mænds bane var der skarp konkurrence i alle klasser. Dog forholdt det sig sådan, at nordmænd nok bare er dygtigere til at

løbe i norsk terræn end danske "fladlændinge". Nordmændene satte sig tungt på de øverste pladser, og vi danskere måtte tage til takke med at slås om de sekundære placeringer. Men oplevelsen kunne ingen tage fra os – den var helt speciel. Kampen blandt de mandlige danskere på den lidt kortere bane blev vundet af Torkil Hansen i 1.04. Slutteligt skal nævnes Line Stub, der vandt den lidt lettere bane i dameklassen og delte bank ud til nordmændene her.

I stævneområdet var der efterfølgende en fornøjelig stemning, hvor den dansk/norske O-løbsfamilie blev forevigt på et familiefoto. Vi forespurgte arrangørerne, hvorvidt man kunne bade i området. De henviste til Pasvikelven, men de ville fraråde os at svømme for langt ud i mod midten, da russerne ellers nok ville komme på nakken af os. Vi kørte derefter til et lille område kaldet for Utnes, hvor der lå en lille "strand" ned til elven. Vandet var helt fladt, og de russiske vagttårne spejlede sig i overfladen. Om der var lidt humor i arrangørernes besked om ikke at svømme for langt ud, ved jeg ikke. Dog var der omkring 300 meter ud til midten af elven og vandet var ikke over 10 grader, så det med at nærme sig midten var vanskeligt på de ca. 20 sekunder kroppen var i vandet... Jens, som ikke ville bade, udtrykte sin oplevelse således: "Nogle badede, andre så hval". Vi undgik konfrontationen med russerne, således vi igen trygt kunne vende hjem til Sollia Gjestegård.

Aftenens program stod på en større banket på restaurant "Gapahuken", som til meget belejligt lå 100 m fra vores opholdssted. Fin udsigt over søen og grænsen til Rusland. Der blev holdt taler, spist rigtig godt, drukket lidt dyre øl og vin,

arrangører og overrakte her en "Sevablødda" (En bornholmsk dram). Bornholmerdrammen skabte lidt nervøs jovial uro i gruppen af arrangører, da de ikke rigtigt kunne finde ud af, hvem der skulle tage hul på flasken. Omvendt er det på heller ingen måde hverdagsagtigt, at man får en flaske spiritus overrakt i Norge. Det skulle vise sig, at det ikke blev første gang, at en flaske

Karsten Jørgensen i mål efter sprintorientering i Kirkenes by.

spiritus skulle skifte hænder på turen i øvrigt. Torkil inviterede videre på vegne af Esbjerg PI vores norske kolleger til at deltage i Bakskuldløbet i 2021, som afholdes på Færøerne fra den 1. til 8. august. Her kan vi igen forvente vild natur, fine oplevelser, fint kollegialt fællesskab og 4 løb.

Kong Oscars Kapel med en diskret norsk udgivelse i baggrunden

fortalt røverhistorier og ikke mindst delt præmier ud. Arrangørerne havde skaffet så mange præmier, at der næsten var præmier til alle deltagere. Torkil Hansen holdt takketale til de norske

Næste dag – torsdag – skulle byde på et lækkert sprintløb i Kirkenes Down Town. Igen havde arrangørerne lagt sig i selen for at byde på godt vejr. Vi blev budt ca. 23 grader, og det viste sig at være "sommerdag" nr. 4 foreløbigt i 2019. Så hele torvet, hvor starten gik fra, summede af liv og glade dage allerede fra start. Flere lokale var dukket op for at se på løbet, ligesom der var 4 russiske kvinder, som havde slået deres stand op, hvorfra de solgte lokale russiske varer. Det har de tilladelse til 1 gang i måneden, og lykkelig vis mens vi var der. Så muligheden for at købe uldvarer, skindhuer og babusjkadukker, lod flere deltagere benytte sig af. Sjovt at stå og forhandle med en kvinde, der taler et sprog, som består af en blanding af russisk, norsk og engelsk.

Tag dertil en god del mimik, når der forklares, om der er tale om fåre- eller gedeuld i strømperne. Hende, som jeg købte strømperne af, hoppede af sted, brægede som en ged og lavede

horn i panden med fingrene, mens hun oplyste, at beklædningsgenstandene var lavet af "geit" (Norsk udtryk for "ged"). Hvorvidt strømperne var strikket i Kina og lavet af plastic, fandt jeg aldrig ud af. Men købt blev de for 150 norske penge.

Nu godt klædt på til det kommende løb, sprintede vi af sted rundt i Kirkenes. Jeg havde satset hele butikken på at levere et godt løb. Jens, der startede 2 minutter før mig, fik beskeden, at jeg nok skulle hente ham ved post 2. Det skulle vise sig, at jeg først fik hentet ham ved post 8, så der kalkulerede jeg med, at den nok skulle holde hjem, sådan jeg kunne få udlignet til 1-1 og ikke tabe ansigt i større grad. Vi blev kørt godt og grundigt igennem byen på kryds og tværs. De havde placeret posterne ved flere krigsmonumenter, gamle skyttehuller og udkigspunkter. Rigtig fin bane, hvor hastighed og vejvalg skulle vise sig at blive afgørende. Uden de helt store "bom" kom jeg en smule slidt i mål. Straks måtte jeg hen til Jens, som var blevet væk for mig ude på banen. I mit sind måtte han være løbet forkert et eller andet sted. Det viste sig såmænd, at det havde han på ingen måde, men bare sat hastigheden op og overspurte mig med 1½ minut. Igen en rigtig god præstation, Jens. 2-0... Generelt kan man sige, at danskerne var lidt mere hjemme i byen i forhold til klipper og uvant terræn. Der var hvert fald flere danskere

højt placeret sammenlignet med gårsdagens løb. Søren Klingenberg blev nr. 2 i sin klasse, Torkil nr. 3 i sin klasse, Ea vandt sin klasse, ligesom Camilla, Susan og Anne gjorde. Specielt skal nævnes Camilla, der løb på 26:42, hvilket ville række til en samlet 2. plads for både mænd og kvinder, hvis der fandtes en sådan konkurrence. Godt løbet! Søren Klingenberg havde i

øvrigt før løbet studeret et ældre kort over byen og fundet ud af nogle smarte vejvalg op på klippen midt i byen. Det viste sig, at vi skulle op på klippen, men at Søren alligevel tog det ufornuftige vejvalg op ad. Så forberedelse nytter sig ikke altid, kan man sige. Kir-

kenes Politiidrætslag havde igen styr på setuppet på torvet og tog godt imod med musik, kaffe, kage og speak, når vi kom i mål. Den efterfølgende præmieoverrækkelse blev en lidt tynd omgang, da arrangørerne ikke kunne finde præmierne, bort-

Fedt terræn - lidt fugtigt.

set fra medaljerne til de norske mestre. Men, men, men... Vi fik løbet Kirkenes tyndt på den 4. sommerdag i 2019, og de fleste havde en fin fest under løbet.

Eftermiddagen forløb med lettere sightseeing i nærområdet. Og de før så flygtigt besøgte monumenter blev igen besøgt. I byen står bla. et takkemonument for russernes engagement i at smide tysken ud i 1944. Der bor d.d. en del russere i byen, og man fornemmede, at nordmændene stadig sætter pris på russernes indsats i 1944. Alt åndende hvert fald på overfladen fredeligt, og historier om, hvorledes russere køber bleer i Kirkenes, at nordmænd kører til Rusland for at købe benzin og finere, der køber noget helt 3. i Norge, gik vidt og bredt rundt. Aftenen blev fordrevet med et besøg i hytten ude ved esbjergenserne, som havde inviteret til grillfest. Smukt og hyggeligt arrangement ved bunden af Varangerfjorden. Fredag var for nogle hjemrejse-dag. 8 deltagere – esbjergenserne, Jørn Lind, Torkil, Ea og Jan fortsatte deres færd op mod Nordkap. Her havde familien Stub i øvrigt været forinden besøget i Kirkenes. De resterende kørte til lufthavnen, hvor undertegnede opdagede det sidste bom på turen. Den så kært indkøbte rom fra Billund Lufthavn havde på tanketorsk-basis sneget sig ned i håndbagagen. Dette bom blev opdaget lige før securityen, hvorfor flasken – af sikkerhedsmæssige årsager – måtte pilles op og gives i gave til en tilfældig nordmand. Håber at den bragte glæde, idet den smagte

helt fortrinligt. Så jeg måtte tørt konstatere, at det er ligesom i orienteringsløb, når man bommer en post, så har forsøg på ulovlig transport af rom en kedelig konsekvens... Nu fattigere på rom, fortsatte turen hjem til Danmark på fredelig vis. Ved indflyvningen til Billund blev jeg strejfet af tanken, at Danmark i forhold til Finnmarken ser ekstremt flad og velfriseret ud. Hurra for forskellen – ellers ville oplevelsen ikke være den samme.

Afslutningsvis skal lyde en stor tak til Torkil Hansen for at samle arrangementet på den danske side. Endnu større tak til de norske arrangører med Lars Enerhaugen i spidsen. Utrolig fedt at vi kan mødes på kryds og tværs af lande og grænser – og her få et indblik i hinandens verden.

Russiske torvevarer

Med politiets idrætsforening til Nordkap

Fra Kirkenes til Nordkap...fortsættelsen af en e

Af Ea Nielsen, PI-København

Fotos Jan Kofoed Nielsen, PI-København

Som Esben Blicher så smukt kunne berette, var vi otte mand høj, der fortsatte eventyret til det nordligste Norge. En bilfuld fra Esbjerg PI og en bilfuld fra PI-København. Vi var nogle, der ikke ville lade chancen for at komme helt nordpå gå til spille, nu hvor vi var så tæt på... sådan så det i hvert fald ud på kortet. Det viste sig at blive en ni timers lang køretur, men stadig i den smukkeste natur, så det var hele turen værd.

Der blev gjort nogle stop på vejen, bl.a. skulle der holdes frokostpause, hvor vi på kortet syntes, vi havde fundet et fint sted, hvor det så ud til at være både borde, butik og toiletfaciliteter. Dette udseende præsterede vi så at køre forbi, fordi det var helt og aldeles lukket og lignede ikke rigtig andet end en ned-

lagt bygning. Men da vi først var vendt om et par gange, fandt vi stedet, og et enkelt bord. Vi havde nu heller ikke brug for så meget, så der blev frokosten indtaget, og omgivelserne var ganske fine, så det kunne vi nu ikke klage over, men måske de skulle overveje at få en ny korttegner på?

Næste stop blev Silfar Canyon, hvor en kort vandretur tog os hen til den flotteste kløft, hvor vandet skar sig igennem de mægtige klippesider, meget betagende. Vi var simpelthen så heldige med vejret, idet regnen først startede, netop som vi var færdige med vores udendørs besøg. Det var kun dem, der var lidt for tunge i rumpetten, der fik en smule vand, hvilket i dette tilfælde var Jan Kofoed og undertegnede!

Samlet var vi "Københavnere" bilen med Jan, Jørn Torkil og jeg, i godt selskab med Erik Lindholdt fra Esbjerg PI, og jeg kan vist godt allerede afsløre, at vi nok havde undervurderet turen en smule. Starten gik fint med flade stykker og fine stier og forholdsvist fint vejr. Det største problem vi havde her var, at Jan, af alle mennesker, ikke kunne huske, hvordan selvudløserknappen på kameraet fungerede, men lige inden vi var ved at opgive at få ham med på billedet, fik han det løst, så starten af turen blev dokumenteret på bedste vis.

Herefter gik det ellers derudaf, og jo længere vi kom, jo mere overskyet, kuperet og regnfuldt blev det. Her vil jeg gerne sende en særlig tak til Annemarie for lån af regnjakke, den var guld værd, for regnen stoppede ikke! Men vi fortsatte ufortrødent; det er jo ikke just første gang, vi orienteringsløbere får våde sokker.

Jan og jeg sakkede en smule bagud, hvilket vist godt kan tilskrives mine korte ben, så da vi nærmede os kysten og troede, at vi snart var der, men ikke kunne se de andre, vidste vi godt, at vi lige skulle et stykke længere ud. Et stykke længere ud på primært glatte klippestykker, så den sidste del blev nærmere et lille forhindringsløb, hvor vejvalg, som vi kender det fra orienteringsløbet, blev en vigtig del.

Vi mødte de andre på vej retur. De havde nær opgivet, da de følte, at de blev ved med at gå uden at kunne se det famøse punkt, men gav det heldigvis lige nogle meter mere, og så var det der. Jan og jeg fortsatte derfor også ufortrødent, og endelig var vi der også. Selvom det var overskyet, kunne vi se over til Nordkap, og ellers var der bare vand så langt øjet rakte.

Vi fik taget et par hundrede billeder, det var trods alt Jan, jeg var der med, og fik endda sendt en lille hilsen til chefen, og så satte vi ellers kursen retur mod de andre, der havde været søde nok til at vente på os i regnen. Her fik vi os lige en lille kop kaffe og en småkage, nu hvor vi alligevel havde slæbt det hele med; man må jo ikke glemme hyggen!

Den lukkede tankstation var god nok til en frokostpause.

ksotisk oplevelse

Herefter fortsatte turen i silende regn, indtil vi ramte vores små fine hytter ca. ti km fra Nordkap. Der var blevet provianteret i Honningsvåg, som er den sidste større by inden Nordkap, og selvom det var lidt trangt, så kunne der fint sidde otte personer i en minihytte og spise, så længe folk selv havde borde og stole med. Utrolig hyggeligt, og planen for de næste par dage blev lagt.

Lørdagen blev derfor afsat til en længere vandretur for de fleste af os. Ni km. ud til det nordligste punkt, som så ikke er Nordkap, hvis nogen skulle tror det, ligesom jeg selv fejlagtigt gjorde. Så en tur på i alt 18 km.

Efter lidt rekognoscering om formiddagen efter et godt sted at spise om aftenen, begav fem af os ud på turen.

Artiklens forfatter, Ea B. Nielsen ved Knivselodden og med Nordkap i baggrunden

Der var bare et enkelt problem - mit badetøj var i bilen! Jeg måtte derfor finde de sødeste dådyrøjne frem og fik charmeret mig så meget ind på bildæksmanden (altså ham der var ansvarlig for bildækket), at jeg allernådigst fik lov at hente det, selvom det var strengt forbudt at færdes derude, mens vi sejlede... hurra for dådyrøjne.

Fed oplevelse at sidde derude i det fri med den flotteste udsigt. Ren velvære.

Så sådan måtte næste morgen jo selvsagt også starte, så tidligt op og en tur i badetøjet.... Dog knap så fed en oplevelse, da vi på det tidspunkt lå i havn! Et af de mange stop på ruten inden vores destination. Dog stadig en ret fed start på dagen.

Det var som sagt nok en lidt hårdere tur, end vi havde forventet, men det giver altså også bare lidt mere på tilfredshedskontoen, når man lige skal yde lidt mere. Fed, fed tur, som ryger direkte ind på oplevelseskontoen.

Da turen havde taget en del længere tid end beregnet, igen kan vi godt give mine korte ben skylden, så var det hurtigt hjem og i bad og så ned og mødes med de andre til dejlig aftensmad, som blev nydt i fulde drag. Dette blev også afskedsmiddagen med familien Stephansen og Erik, da de dagen efter tog bilen retur mod Kirkenes med en overnatning i Finland, hvor vi andre havde valgt at tage Hurtigruten retur, som er den færge, der sejler langs Norges kyst.

Efter fælles morgenmad om søndagen og en behørig afsked efter nogle fantastiske dage, blev det vores tur til at besøge selve Nordkap, og igen igen var vejret med os, solen var fremme og udsigten var god, så vi fik taget de obligatoriske billeder ved globussen og fik set museet, som var rigtig spændende.

Men dagen blev alligevel overskygget af vores lille færgetur. Afgang fra Honningsvåg kl. 14 i det flotteste solskinsvejr, hvorefter der ventede os 19 timer på vandet. Man skulle tro, man blev træt af at se på vand og klipper, men slet ikke, og slet ikke i solskinsvejr, det var ubeskriveligt betagende.

Der blev nydt kaffe og kage ombord, ren hygge, og så fandt vi ud af, at der var udendørs jacuzzi, og den mulighed kunne Jørn og jeg selvsagt ikke lade gå til spilde.

Efter en kæmpe morgenmadsbuffet kunne vi nyde indsejlingen til Kirkenes, hvilket var et glædeligt gensyn, måske lige på nær den klippe inde i selve byen, som vi have fået æren af til sprinten, som stadig gav lidt minder om en ret stejl stigning (læs: halv klatring).

"Vandreauget" ved en af de mange varder.

I lufthaven mødtes vi igen med esbjergenserne, hvor Peder tog Esbens udfordring med security'en op. Han syntes, det var på sin plads lige at få testet deres system af, og nej man må heller

Hygge på vandreturen.

ikke have en kniv med igennem security i en lille norsk lufthavn, og slet ikke én på størrelse med en dolk, så hjælper det ikke så meget, at den "plejer" at være i den store taske! Men vi fik da lov til at få ham med videre... dog uden kniv!

Herefter var der kun et par korte flyvture hjem med stop i Oslo og hermed enden på endnu en fantastisk tur med PI. Eller det vil sige: de fleste af os havde korte flyveturer, både til København og Billund, dog ville Erik lige have det sidste ud af turen og valgte at tage et ekstra fly over Bergen og dermed forlænge hans tur med adskillige timer... det er selvfølgelig også en måde at få mere ud af turen på.

Esben startede sin artikel med at stille spørgsmålet om, hvorfor man vælger at tage til Norge og løbe orienteringsløb. For mig er svaret ret klart – for oplevelsen og selskabets skyld. Jeg har før kaldt "flokken" for min PI familie, hvilket jeg stadig gør, for man er virkelig en del af fællesskabet og i virkelig gode hænder. I passer alle sammen godt på én, og så er der jo også den anden store fordel, at alt nærmest bliver planlagt og arrangeret for én... nemt.

Hermed en opfordring til alle om at udnytte de utrolige kræfter, der er bag dette fællesskab på tværs af landet. Charterferie kan man altid komme på, men disse ture skal man være heldig at komme til at opleve. Jeg ser frem til mange flere ture, specielt turen til Færørene i august 2021, count me in.

Specielt tak til Torkil Hansen og Esben Blicher for at arrangere det hele for os andre. Det er guld værd.

"Vandrelaugget" følger ruten mod en varde.

Mountainbike Cup

Rold Skov 4. afdeling

Tekst og fotos Niels Koch, Nordjyllands PI

Som arrangør af en afdeling i politiets MTB Cup, står man med det samme kendte problem, som formentlig har ramt alle andre idrætsgrene i politiidrætten – der mangler i den grad opbakning i form af tilmeldinger, og det at krydse Storebælt/Fyn (gælder begge retninger), er i særdeleshed en barriere. Det står jo i skærende kontrast til, at MTB (mountainbike) sporten stadigvæk er i stigende udvikling, og det anslås, at der er over 300.000 aktive i sporten. Mon ikke vi alle kan udpege en del kollegaer, der netop har MTB som en af deres foretrukne, når de skal motionere? Men hvor er I henne, når der indbydes til motion og socialt samvær i politiidrætsregi?

Jeg/Nordjyllands Politi havde fornøjelsen af at planlægge og afholde 4. afdeling af MTB Cuppen, og jeg havde valgt/genvalgt Rold Skov med Skørping Idrætscenter som stævnested. Der findes flere fede spor i Nordjylland, men da Rold jo ligger i den sydligste del af Nordjylland, tænkte jeg, at det ville betyde flest mulige tilmeldinger fra det sydlige og østlige Danmark.

Jeg valgte dog, af tidligere erfaring, at ændre en smule på konceptet, idet jeg ikke var interesseret i at lægge mange forberedelsestimer i et løb, som måske kun kunne trække 20 deltager. Jeg indbød derfor i en bredere "kundekreds" – venner, bekendte, tidligere deltagere og et par af mine klubber i Nordjylland. Jeg brugte overskriften "Kan du 'stikke' af fra politiet?"

Det gav tilsyneladende respons, idet der var knap 50 tilmeldinger ved deadline, og andre tilkendegav, at de gerne ville med, men der var ikke mulighed for at holde fri på dagen. En enkelt spøgéfugl havde endda tilmeldt sig som "Sorte Slyngel", så alle var med på legen og, at det samtidig skulle være en hyggelig, men hård dag på sporet.

Jeg tillod mig også at kontakte vores politidirektør Anne Marie Roum Svendsen (i god tid), idet hun tidligere havde givet udtryk for, at hun meget gerne ville deltage - på sidelinien vel at mærke.

Anne Marie afsatte derfor kostbar tid til at komme ned og tale, starte løbet, overvære løbet og deltage i efterfølgende spisning og afslutning. Jeg fornemmede, at vores direktør havde en hyggelig og oplevelsesrig dag i det grønne. Tusinde tak for dette Anne Marie Roum Svendsen.

I 2018 blev løbet kørt i 28 graders varme – det kunne vi vist ikke snige os op i nærheden af i år, og vejrudsigten blev fulgt meget nøje ugen op til. Vejret viste sig heldigvis at blive ok, og på trods af den noget våde september, var sporet i god form, så de sædvanlige sidste øjeblikke tilmeldinger tikkede ind. Tilmeldingen foregik via det internetbaseret Lapio, som DGI benytter til alle deres events. Jeg fik lavet en super god aftale med DGI Nordjylland, og tilmelding og afholdelse af tildragningen forløb problemfrit og tilgængeligt for alle via nettet. Alle kunne derfor følge med i, hvem som var tilmeldt og under løbet var der Live resultat opdatering – super nem og god løsning - tak til DGI v. Nicolai Rosenkilde.

Da jeg fik ros for ruten i 2018, valgte jeg at genbruge en stor del af denne, dog med lidt retnings ændringer og lidt nyt spor. Den skulle kunne køres af alle med godt flow, sving og lidt udfordringer. Sværhedsgraden kunne hver enkel så selv justere ved at sætte hastigheden op eller ned. Det er den type rute, jeg selv elsker at cykle på, og den blev da heldigvis også taget godt imod denne gang.

Udfordringen gik da også på, at yngste deltagere var nogle 16 årige efterskoleelever fra Rebild efterskole's MTB linie med legendariske Mikkell Lybæch som mentor/lærer, og så til ældste 68 årige politiassistent Bent Kjærsgaard, TCN, som aldrig havde prøvet at køre et rigtigt MTB spor og slet ikke med et tikkende stopur som modstander! Det gik heldigvis super godt for vores seje alderspræsident, og vi fik ikke brug for hjertestarteren. Bent nåede 2 fulde runder med dæktryk på sin gamle 26" på 60 PSI – men såååå var der også udsolgt.

I den anden ende af klassementet var der mere tvivl om favoritværdigheden, idet vi i politiet selvfølgelig havde lynhurtige Rasmus Feldballe. Meeen, jeg havde jo kigget efter mulige modstandere til hans favoritværdighed, så da Jacob Bønneland, fra min gamle klub CCH, meldte sin ankomst, vidste jeg, at der ville blive kamp om de øverste placeringer. Der var dog også andre stærke ryttere, som viste sig fra deres bedste side, og endte med at drille de 2 kombattanter.

Politidirektøren skød løbet i gang kl. 11, og rytterne kørte et kort startloop, hvor der blev banket max watt ned i pedalerne på den regntunge fodboldbane. Foran dem lå nu 4,5 km sprødt spor, som skulle gennemkøres så mange gange som muligt inden for 1 time og 15 minutter. Sidste udkørsel var således efter 1 time, 14 minutter og 59 sekunder, herefter blev udkørsel lukket.

Der var opsat et MEGET stort digitalt stopur, som viste rytterne, hvor lang tid de havde kørt. Det skulle dog vise sig, at de 2 forreste ryttere lavde en "rookie mistake" citat Jacob Bønneland, idet han og Rasmus Feldballe, havde ca. 40 sekunders forspring til nummer 3 og 4, som var Peter Kornum og Emma Lyngholm, da de kørte over målstregen – de overså dog, at der var 50 sekunder tilbage inden udkørsel lukkede.

I start/mål området havde Nordjysk Stilladsudlejning, NSU sponsoreret lækkerier i form af kakao, kaffe, brunsvigerkagemand og romkugler, som jeg mistænker Rasmus Feldballe for at have spist mindst 3 af, alt blev nemlig spist op.

Under spisningen blev der overrakt præmier til podierne i de forskellige klasser. Jeg havde igen valgt en utraditionel form, idet jeg ønskede, at den brede del af feltet også skulle have mulighed for at vinde de fede præmier. Podiepræmierne var derfor en enkelt flaske vin til hver, da det jo tit og ofte er de samme personer, som indtager podiet. Der var kæmpe blandelse af slikposer til Emma og efterskoleeleverne. Resten af præmierne, som bl.a. var 4 x overnatninger for 2 på Comwell Rebild, 2 x overnatninger for 2 på Kystvejens Conferencecenter, 1 x overnatning for 2 på Feriecenter Slettestrand, gaver fra Cykelgear.dk, Rold Skov Cykelshop og 12 x indkøbte gavekort til henholdsvis Stjernesrud og American Burgers, blev der trukket lod om blandt alle deltagere, hvilket jeg mener er en fair måde at behandle de seje ryttere fra den brede motionsgruppe på – uden dem, var der jo næsten ingen deltagere.

Jeg vil derfor takke alle deltagere, hjælpere, direktøren og sponsorer, samt Nordjyllands Politi for, at dette arrangement kunne afvikles – mange spørgsmål er efterfølgende gået på, "hvornår arrangerer du et løb igen?"

Det bliver så nok først i maj 2021, og til dem, som måtte melde fra på grund af tjeneste, så kan vi da allerede nu gå efter en dato, som hedder torsdag den 20. maj 2021 (skal lige verificeres), mon ikke I så kan nå at skrive jer ud i Polvagt – også på Sjælland?

Resten af feltet suser forbi ud på første omgang

Peter Bloksgaard får lige tiden til dem foran, men har en siver på baghjulet

Idrætsnyheder

PI København

Christine Bertelsen (Stine),
ophører som Idrætsforeningens
administrative medarbejder i 2020

Administrativ medarbejder til Politiets Idrætsforening, København søges

Det er blevet til mange gode år for idrætsforeningen, idet Stine i enhver henseende har serviceret forretningsudvalg, bestyrelse, medlemmer og samarbejdspartnere til stor tilfredshed for alle.

Går du med en drøm om at blive administrativ medarbejder i Politiets Idrætsforening, København med arbejdsplads i hjertet af København må du meget gerne kontakte os i forretningsudvalget:

Forretnings-
udvalgsmedlem
Ea Busch Nielsen

Næstformand
Claus Hansen

Formand
Gunnar Nørager

Vi vil i givet fald rigtig gerne forklare lidt om stillingen, og hvilke forventninger vi har til et kommende samarbejde

Det ligger os meget på sinde, at vores nye administrative medarbejder får så god en opstart som muligt, og både Stine og forretningsudvalget er klar til at yde al den hjælp og vejledning, der er brug for.

Vi glæder os til at høre fra dig eller én du kender.

Venlig hilsen

Gunnar Nørager
Formand
Politiets Idrætsforening, København.

FÆLLES JULEFROKOST

PI København

Lørdag den 30. november

fra kl. 18
på Station Amager

Kære medlemmer af PI København

Den fælles julefrokost holdes på tværs af hele PI København.

Hiv fat i din afdeling, din kontor makker eller træningsmakker og kom og fest med resten af PI København.

KUN 160.- pr. person

for lækker julebuffet, fri drikkevarer og DJ'en spiller op hele natten.... og det bedste af det hele, du skal ikke røre en finger!

DJ'en er bestilt, så frem med danseskoene og hiv så mange med som muligt. Jo flere jo bedre.

Skynd jer og tilmeld jer via idrætsskontoret på pi-kbh@politi.dk

Betaling ved tilmelding på 61694693 til Ea Nielsen - husk at oplyse navn og afdeling.

SU: hurtigst muligt, men senest mandag den 11. november

Vi ses, forhåbentlig, den 30. november :o)

Med venlig hilsen
PI-København

WORLD POLICE AN

Det danske hold ved åbningsceremonien

D FIRE GAMES 2019

I CHENGDU, KINA

- OG VI SPISTE VIST NOK IKKE HUNDE

Dorte Bo Jensen får guld i svømning

Golfspillere og den turkise Arme

Tekst og fotos Jesper Bangsgaard, PI-København

Hvert andet år afholdes Word Police and Fire Games et eller andet sted i verden. Det er en slags olympiske lege for politi og brandfolk. Der var denne gang 61 discipliner med flere underdiscipliner. Atletik, med alt hvad det indebærer, er f.eks. 1 disciplin, og det samme gælder svømning med de mange forskellige svømmestile og distancer.

Ikke alle disciplinerne har olympiske panderter, idet der også er mulighed for at deltage i tovtækning (har været olympisk disciplin fra 1900 til 1920), armlægning, ferskvands fiskeri, hovedingebold (burde være olympisk disciplin), og dragebådssejls for at tage nogle af de mere spektakulære. Der er også en række fagspecifikke discipliner som trappeløb i branduniform (mange etager på et hotel).

Der deltog denne gang politi- og brandfolk fra mere end 90 nationer, og vi var tæt på 11.000 deltagere. Det giver nogle sjove konstellationer. Jeg har vist aldrig tidligere spillet golf sammen med en fra Nigeria. De gik indmarch i flotte traditionelle nigerianske klædedragter og gav et særligt pift til arrangementet.

I år skulle arrangementer for første gang til Asien og nærmere bestemt Chengdu i Kina.

Da jeg første gang hørte om destinationen, var jeg helt på bar bund, idet jeg aldrig havde hørt om byen Chengdu. Jeg googlede derfor byen og fandt et par gode artikler fra 2016 og 2017, som fortalte, at der boede 14 millioner mennesker i byen, at ingen talte engelsk, at der var store trafikale udfordringer, og at der i stille vejr var store smogproblemer.

Nu er jeg jo golfspiller, så jeg googlede også lige golfbanerne i området og var som udgangspunkt ikke imponeret. Anmeldelserne var ikke overvældende gode, og billederne var elendige.

Senere eksploderede min viden om Chengdu, idet Københavns ZOO fik 2 pandaer fra netop Chengdu i Kina. Panda hysteriet er vi dog langt fra alene om i København. I Chengdu er ingen i tvivl om, hvad der er områdets store kendetegn. Der er pandaer på ALT.

Alt i alt var jeg derfor noget skeptisk ved tilmeldingen, men hvornår får man igen lige muligheden for at komme til Kina og spille golf – og se pandaer i deres naturlige habitat? Dyrt, men med en fornuftig støtte fra PI's venner blev det lidt lettere at træffe beslutningen.

Jesper Bangsgaard i meget orange polo på golfbanen

Jesper Bangsgaard med sin malaysiske spillemakker

Jeg er nødt til at konstatere, at Kina generelt og værtskabet i Chendu specifikt gjorde min skepsis til skamme – big time! Jeg har **aldrig** deltaget i et bedre, mere storslået og spektakulært arrangeret event, og jeg har trods alt deltaget i sportsarrangementer verden over i mere end 35 år.

Kineserne kan altså noget, når det gælder arrangementer. Overalt var der hjælpere i turkisfarvede trøjer og pæne bukser fra Adidas (ikke noget kineserbiks her). Rygtet (og flere af hjælpere) sagde, at man blot havde udkommanderet alle skoleelever, som havde lært engelsk på gymnasieniveau. Det er en hel del i en by af den størrelse. På alle hoteller, hvor der var indkvarteret deltagere, var der etableret en lille bod i receptionen, hvor de små turkise hjælpere sad fra tidlig morgen til noget ud på aftenen. Der var 3 på vores hotel, hvor vi helt uden tanke på en aktuel undersøgelse herhjemme, havde indkvarteret os på Hotel Tibet! De kunne alle lidt engelsk, og med hjælp fra hinanden og en oversættelses app på mobilen lykkedes det næsten hver gang, at få noget brugbart ud af kommunikationen.

Byen overraskede i den grad også. Der var i den periode, vi var der i august, ca. 38 grader i skyggen hver dag, ikke en sky på himlen eller så meget som en lille brise til at skabe lindring fra den ekstreme varme. Luftfugtigheden var udholdelig, og der var ikke skyggen af smog.

Lokal regeringen havde besluttet, at de mange to takts knallerter, man ser overalt i Asien, skulle udskiftes med eldrevne knallerter, og at alle taxaer (40.000 stk.) skulle køre på el eller gas. De lokalt producerede biler var for de flestes vedkommende eldrevne, og dieselmotorer måtte ikke køre i centrum uden tilladelse. Sådan løser man et problem, når man ikke har et besværligt demokrati at slå med, og ikke er bange for ikke at blive genvalgt.

At komme rundt viste sig også langt lettere, end man skulle tro. Samtlige gadeskilte stod med både kinesiske bogstaver og på engelsk. Al skiltning i stormagasiner (jo, de findes og der er mange af dem – og ja, de sælger nøjagtigt det samme som stormagasiner i resten af verden) i metroen og ved seværdigheder fandtes på både kinesisk og engelsk.

Byen, som siden 2016 i øvrigt var vokset fra 14 mill. til ca. 16 mill., lignede rigtigt mange steder en hvilken som helst anden

storby i Europa eller USA. I hvert fald på overfladen. Man skulle dog ikke gå mere end et par gader ud til siden, før det Kina man forventede dukkede op.

Nå, tilbage til arrangementet.

Første større opgave var åbningsceremonien, som nok var den, jeg havde glædet mig mest til og forventet mig mest af. Igen overgik arrangørerne mine vildeste forventninger.

Vi deltog i indmarchen sammen med vores gode danske venner fra Københavns Brandvæsen, som for en enkelt's vedkommende havde taget lidt familie med.

Vi startede med lidt fyrværkeri, så indmarch på et stort stadion - en nation ad gangen garanteret med masser af fyrværkeri, så et sceneshow i verdensklasse med ca. 1000 deltagere og lidt fyrværkeri, to af Kina's største internationale stjerner som konferenciers Jackie Chan (ja, ham fra karatefilmene) og en sangerinde, jeg ikke lige fik fat i hvad hed (hun laver tilsyneladende ikke karatefilm). Der var Dragedans, kæmpe løver med mennesker indeni og traditionel kinesiske dansere i de typiske klædedragter, kampsportsudøvere i en vanvittig koreografi af krumspring og fyrværkeri, 20.000 begejstrede tilskuere, som jublede, som om de var betalt for det (hvad de da muligvis også var) og slutteligt et overflødigshorn af fyrværkeri det sidste kvarter for lige at sætte et effektfuldt punktum. Det kunne sagtens have været åbningsshowet til en rigtig olympiade, uden at nogen ville have rynket på næsen af åbningsshowet.

Med et vel overstået åbningsshow i erindring var det tid til de idrætslige aktiviteter, og her var min faste rejsemakker til disse WPFG arrangementer gennem de seneste 10 år Dorte Bo Jensen den første i ilden. Det er nu et andet element, hun gør sig i, idet Dorte indledte med 100 meter brystsvømning. Det skal her måske lige nævnes, at alle idrætsgrene er aldersinddelt, og hos kvinderne var rygtet om Dorte's styrke i bassinet nok løbet forud. Ingen havde i hvert fald valgt at tage udfordringen op, så det blev til en flot guldmedalje i en tid, som nok vidner om større entusiasme en egentlig træningsflid.

Vores venner fra Københavns Brandvæsen deltog i roning og cykling og hjemførte også medaljer i disse discipliner, selv om der her var både modstandere og flere af slagsen.

Mod slutningen af "The Games for Heroes" blev det så endelig golfspillernes tur. Dorte deltog i damernes handicap +50 række, og jeg deltog sammen med Tommy fra Københavns Brandvæsen i herrenes handicap + 50.

Golfklubberne var helt på højde med de fineste i Dubai, Singapore og Thailand, som er den type baner, de bedst kan sammenlignes med. LUKSUS over hele linjen. Fantastisk velholdte baner og et hav af hjælpere og officials. Sikkerheden var i høj-sædet med metaldetektor ved indgangen og 10 betjente opstillet i en række på hver side af indgangen. Det hører til sjældenhederne, at jeg har 30 betjente og golfhjælpere til at stå og klappe af mig på vej hen mod sikkerhedsscanneren. Man følte sig godt nok lidt privilegeret og lidt som en golfstjerne. Det passer ikke lige med den beskedne danske mentalitet. Det var i hvert fald tydeligt, at de ikke havde set mig spille tidligere.

Der spilles tre dage i træk med en runde golf hver dag på en ny golfbane, hvor den ene bane var mere luksuriøs end den næste. Brandmanden Tommy, Dorte Bo og jeg skulle nu prøve kræfter med de flotte baner.

Dorte gik 3 runder lidt over sit handicap og endte på en 7. plads i et felt, hvor de øvrige 6 piger må have snydt for at havne foran Dorte Bo.. Hende, der vandt, havde i hvert fald. Da vi jo spiller efter vores handicap, må det forventes, at man ligger lige deromkring. Det ville svare til en samlet score efter 3 runder på 216 slag. En Malaysisk pige formåede helt sensationelt at gå i 195 slag, altså 21 slag bedre end sit handicap over 3 runder. Herhjemme ville det indikere, at man har fiflet lidt med sit handicap, og der var da heller ikke mange ud over malajerne, som jublede over resultatet.

Meget bedre var det dog ikke hos herrerne, hvor jeg den ene dag kunne glæde mig over en personlig rekord med en runde i 75 slag – 10 bedre end mit handicap (bedste runde overhovedet i handicap + 50 gruppen). Jeg undgik dog at blive buhet ud, da jeg dagen inden med 95 slag – 10 over mit handicap, havde sikret, at jeg ikke blev beskyldt for handicap fifleri. Jeg gik samlet i 218 slag når handicappet var trukket fra, og Tommy fik slået 239 gange til bolden efter samme koncept. Også her gik vinderen i 195 slag, altså 21 bedre end sit handicap. Han var i

øvrigt fra Taipei, og nummer 2 var fra Hong Kong. De 15 første på resultatlisten var fra Asien, og først som nummer 16, 17 og 19 kom ikke asiater, nemlig en Australier, en Schweizer og undertegnede. Der var 72 deltager i klassen, og ca. 25 var asiater. De er dygtige til golf derude.

Nu er resultater og medaljer heldigvis ikke det vigtigste ved WPFG. Det vigtigste for mange af os, og særligt dem fra Vest-europa, Nordamerika og Australien ved disse arrangementer er det sociale. Muligheden for at tale med kolleger fra hele verden og høre, hvordan deres hverdag er skruet sammen, om de udfordringer de står med, og hvad det er, som vi har til fælles.

Her er læren, at der stort set ingen forskel er på, om du er fra Kina, Perth i Australien, Montreal i Canada eller København:

- Du har travlt,
- du synes ikke, du får nok i løn,
- ansvarsfølelsen og kollegerne er det, som, uanset hvor i verden du kommer fra, holder dig kørende og gør hverdagen og jobbet som politi eller brandmand fantastisk.

Efter 11 fantastiske dage i Kina med lokal mad på lokale restauranter hver dag kan jeg med stor sikkerhed sige:

- Kina er ikke så svært fremkommeligt, som rygtet siger
- Pandaerne i København har det bedre end pandaerne i Chengdu
- WPFG har ikke fået sit sidste besøg af mig
- Jeg har ikke spist hund (tror jeg nok), men er blevet tilbudt både hjerne, hjerte og tunge fra dyr, jeg ikke ved hvad var.

Slutteligt kan jeg oplyse, at WPFG 2021 foregår i Rotterdam i Holland, hvilket både kulturelt og økonomisk er noget nemmere at overkomme.

Hvis du er interesseret i at deltage, uanset hvilken sportsgren du dyrker, så kontakt Dorte Bo Jensen eller undertegnede for yderligere information.

Besøg evt. www.wpfgrotterdam2021.com for yderligere oplysninger og tilmelding. Bemærk lige deres slogan "where heroes become winners", jo den får gas fra starten.

Jesper Bangsgaard med sine 3 spillemakere

Jesper Bangsgaard og den turkise hær ved indskrivningen

Kineser i traditionel dragt fra åbningsshowet

LUFTHAVNSMESTERSKABER I GOKART

Tekst og fotos Michael Jensen, PI-København

Og så var det 12. gang vi kørte gokart i Roskilde. Det var lige ved at blive ødelagt, men Grønland reddede det hele, så vi kunne køre løb.

I august måned sendte en af vores vicepolitikommisærer en mail ud, hvor der stod, at USA's præsident Donald Trump kom til Danmark, og at al frihed var inddraget fra den 28. august til den 3. september. Vi skulle først køre den 4. september så, det kunne ikke betyde så meget, men alligevel så begyndte telefonerne at ringe og mail at tikke ind, da vi i lufthavnen ikke var de eneste, der havde fået inddraget alle deres fridage. På et tidspunkt var vi oppe på 11 mulige afbud, og det var ikke så godt for arrangementet, men så var det jo lige, at Grønland kom ind og reddede det hele. Da Grønland ikke ville sælges til præsident Trump, så ville præsident Trump heller ikke komme til Danmark, og så var løbet reddet.

Så kom løbet i gang. Af de 26 tilmeldte hold, mødte de 25 op, og lige nøjagtigt det hold, som ikke mødte op, havde vi ingen kontaktoplysninger på, så vi kunne ikke gøre så meget.

Team Tarmac Killers kom til banen bærende på en megapokal, og de lovede at tage den med tilbage igen, men det vender vi tilbage til.

Efter den sædvanlige introduktion, skulle der køres 15 minutters kvalifikation og derefter 3 timers Le Mans. Hvert hold fik tildelt en gokart efter lodtrækning, og efter kvalifikationen var vi klar til at gå i gang med løbet.

Som fotograf var det både en god dag og en dårlig dag. Det var ikke for koldt og det regnede ikke, hvilket var godt. Det bevirkede, at der var meget få snurreture, afkørsler m.m. (det

var godt for kørerne og dårligt for fotografen). Havde det nu været regn, så havde fotografen fået en hel del gode billeder.

Man kunne godt se, at nogen af kørerne havde været her før, at nogen til dagligt kører motorcykel i tjenesten, og at nogen sidder bag en computer uden at røre sig så meget.

Vinderne kørte i alt 151 omgange, mens skrivebordsgeneralerne kørte 138 omgange.

Der var nogen enkelte udtalelser, og et par episoder jeg vil nævne her.

Den ene fører kom med følgende udtalelse: "Når vores gokart ikke er den hurtigste, så må vi jo vise, at vi kan vinde på vores teknik". Desværre så kunne jeg ikke genkende føreren på vinderbilledet, så det gik nok ikke som forventet.

En anden episode var nærmest panik. Holdet lå på en 4-5 plads fra starten af, og efter 3-4 omgange, hvor alle lå meget tæt, blev døren til opholdsrummet revet op, og der blev råbt, at nu skulle næste fører gøre sig klar, for den fører, der var på banen nu, havde problemer med visir og briller, og skulle skiftes ud her og nu. Dette skifte skete på 5. omgang, og i stedet for at ligge nummer 4-5 var holdet nu nummer 16. Holdet kæmpede bravt, men nåede lige nøjagtigt ikke op til podiet, men endte lige under.

Mellem nr. 1 og 2 og mellem nr. 1 og 3 var der i alt 42,100 og 44,756 sekunder, og spørgsmålet er så, hvor de sekunder kunne være hentet.

Der skulle i alt skiftes fører 11 gange, og i de omgange, hvor der blev skiftet, kørte vinderne de 11 omgange på 15 minutter og 7 sekunder, nr. 2 på 15 minutter og 25 sekunder og nr. 3 på 15 minutter og 18 sekunder

Her kunne nr. 2 og 3 så have hentet 18 og 11 sekunder, men det havde stadig ikke været nok, så det kunne være teknik, eller det kunne være gokarten, som kørte måske 0,1 km/t langsommere, det kunne være at den samlede vægt på nr. 2 og 3 var højere end nr. 1. og det kunne være.....

Men alt det betyder intet nu, for vinder blev SØP Vejle (de har vundet før). Nr. 2 og 3 blev Mike 1 og Team Tarmac Killers, der også har vundet før. De 9 hurtigste hold i år har alle været med før, og de har alle ligget oppe i den øvre halvdel af resultatlisten, men næste år, så bliver det måske nogen andre, og måske ikke.

Og pokalen skulle altså ikke med Team Tarmac Killers tilbage, for den skulle til SØP Vejle.

Vi takker for deltagelsen og vi ses i starten af september 2020.

PI-København badminton

Tekst og fotos Casper Stendevad Christensen, PI-København, formand for Badmintonafdelingen

Vi forsøger at investere i fremtiden. Det går stille og roligt fremad i PI-Badminton. Vi mangler desværre stadig nogle spillere. Det er lidt atypisk for badmintonklubber, som lige for øjeblikket på vores herreside, halter en smule. Vi har, som vist tidligere nævnt, fået os en ny og, synes vi selv, rigtig flot hjemmeside. Den kan ses på www.pibadminton.dk.

Sammen med hjemmesiden reklamerer vi for os selv på de sociale medier i håbet om, at det er måden at skaffe lidt flere medlemmer på. Vi har ingen ungdomsafdeling, hvor vi kan trække nye talenter op til holdet, når der er lidt huller i opstillingen, så vi er afhængige af, at kunne stille hold med dem, der er til træning.

Vi kan desværre stadig ikke imødekomme helt nye badmintonspillere. Det er ikke fordi, vi ikke vil, men simpelthen et spørgsmål om, at man skal kunne indgå i træningen, og det kræver, at man har de helt basale færdigheder i badminton.

Indtil videre har vi fået nogle henvendelser gennem hjemmesiden, og det er også blevet til en enkelt eller to indmeldelser, men vi vil naturligvis gerne have mange flere. Sæsonen er gået i gang - vi har i skrivende stund spillet den første holdkamp, som vi desværre tabte 7-6 efter en hel del tætte kampe. Nu forbereder vi os på den første hjemmekamp, som kommer til at foregå i vores hal på Sallingvej 59, i Brønshøj. Vi har igen i år en sponsoraftale med Kuhre fysio. De kommer med til vores hold-

kampe og leverer lidt god opvarmning, det ved fysioterapeuter noget om, og derudover giver de lidt massage og behandling til de ømme muskler, både under og efter holdkampen.

Det lykkedes på trods af en sen start at få tilmeldt et plus 40 hold igen til denne sæson. Heldigvis er der fokus på at spille badminton, så vi fik lov at tilmelde endnu et hold til turneringen, selvom vi var lidt sent ude. Plus 40 er et rent herrehold, og de plejer at klare sig til topkarakter i rækken, det har vi naturligvis en klar forventning om sker i denne sæson også.

Vi er kommet godt i gang med Steffen, som er vores træner. Han leverer fuldt ud det, vi forventer af ham, hvilket er god træning, men samtidig kommer han også med virkelig god energi og godt humør, han er endda reserve på holdet, når der er behov for en ekstra ketcher. Steffen laver træning, hvor vi kører en smule opvarmning, laver nogle få øvelser og efterfølgende spiller en del runder, lige som vi gerne vil have det i PI.

Vi glæder os til denne sæson, hvor der naturligvis er nogle ting, som vi skal arbejde med undervejs, men det er nu engang vilkårene, når man er en idrætsforening. Der er ingen tvivl om, at vi elsker vores klub, og vi gerne vil den, men tiden for politiidræt er måske bare ikke helt den samme længere. Derfor er vi også ekstra glade for alle vores civile medlemmer, der er med til at få det hele til at ske og kommer med glæde og kærlighed til vores sport.

Kongeetapen

Af Johannes Risbjerg, PI-København, formand for Cykelafdelingen
Fotos Cykelafdelingen, PI-København

Danmarks Cykle Union (DCU) arrangerede for 11. gang Kongeetapen i forbindelse med det professionelle cykelløb Postnord Danmark Rundt.

I invitationen stod blandt andet: "I 2019 køres Kongeetapen efter et helt nyt koncept. DCU ønsker at være med helt fremme, når det gælder sikre cykelløb for motionister. Derfor har vi valgt, at vi vil sætte nye standarder for kvalitet og sikkerhed i forbindelse med motionsløb".

"Det betyder, at årets udgave af Kongeetapen køres i grupper af højst 30 ryttere og 2 kaptajner/guidere på cykel og en Racemarchalls på MC til at styre fart og tempo. Der vil køre nogle servicebiler med rundt på turen. De kan være behjælpelige med små defekter, og i nogle enkelte situationer vil de kunne hjælpe ryttere tilbage i gruppen, så ingen bliver ladet alene tilbage. I har selv valgt, om I vil køre 25, 28 eller 30 km/t i gennemsnit. Det er jeres ansvar at være i fysisk form, der muliggør gennemfø-

relsen i den tilmeldte hastighed. På de første mange kilometer, hvor vejen er flad og uden de store udfordringer, skal man regne med, at hastigheden vil ligge lidt over den angivne fart, så der er plads til, at farten går ned, når bakkerne rammes. Forventeligt vil være, at der, hvor vejen tillader det, vil der blive kørt 5 – 6 km/t hurtigere. Ryttere, der får defekt, skal selv komme tilbage til gruppen igen eller tilslutte sig en anden gruppe – og man SKAL overholde færdselsreglerne. Hvis man bliver sat fra den sidste gruppe i ens hastighed, vil servicebilerne sørge for, at ryttere, der har haft defekt, bliver transporteret frem igen. På nogle af bakkerne sidst på turen vil

der være fri race til toppen og opsamling ved MC.eren. Det er kaptajnerne, der afgør, hvor og hvornår. MC.erne må ikke overhales”.

Ruten i år var: Holstebro, Aulum, Ikast, Isenvad, Ejstrupholm og Givskud, inden bakkerne for alvor begyndte med Blue Horse, Tørskind, Ravning, Østengård, Chr. Winthersvej, Hopballe og Kiddesvej. Ruten var den længste for Kongeetapen i alle årene på 184 km, men de første 100 km var rimelige flade, så der har været år med flere højdemeter.

Sidste år var depoterne under al kritik, så alle, der kørte sidste år, kom gratis med i år. Derfor besluttede bestyrelsen også, at vi skulle deltage i år, selv om deltagerantallet er vigende. Flere var også skeptiske på grund af rygterne om det nye koncept.

Vi var knap 20, idet der kom et par afbud på grund af skader og beordret på arbejde. Vi kørte i en bus fra vores sponsor Lyngby Turistfart. I Holstebro skulle vi overnatte på vandrehjemmet, som sørgede for aftensmad og morgenmad.

Da ruten var noget længere end normal, skulle vi også afsted tidligere. De første skulle starte allerede kl. 07.00. Jeg startede kl. 08.10 sammen med 4 andre kolleger. Det var desværre lettere regnvej og med en vind på 6 m/sec fra vest. Vores 2 kaptajner gav udtryk for, at de var rutinerede, så det skulle nok blive en fin tur. Regnen stoppede, da vi kom til Sunds, og resten af vejen kørte vi på tørre veje. Der var konstant sidevind, men da vi kun var 2, der vidste, hvor man så skulle sidde, var det ikke svært at finde læ. Efter 100 km kom så den første stigning fra Rørbæk Sø og op mod Vonge. Her forsvandt den ene holdkaptajn - han stod fuldstændig stille, da det begyndte at stige, og så så vi ikke mere til ham. Turen fortsatte fint igennem Randbøldal, hvorefter stigningerne Blue Horse og Tørskind grusgrav kom, og efter dem depotet ved Egtved. I år var depoterne fine, og der var rigelig med mad og drikke – dejligt med Nutella madder.

Videre gik det igennem Vork, nedkørslen til Vejle Ådal og så op ad Ravning Bakken til Bredsten. Herfra var der rygvind mod Vejle, så det gik stærkt med 70 km/t ned ad Kærbølling Bakken, og inden vi fik set os om, ramte vi Østengårdstigningen, og umiddelbart efter en nedkørsel til den værste stigning af alle – nemlig Gammel Kongevej/Christian Winthers Vej. Så var vi i højden igen og mærkede sidevinden, ned over Lerbæk Mølle og op til Hørup, for at køre ned til Hopballe med de frygtede brosten på gårdspladsen. Fra Nørre Vilstrup og ind til Vejle – igen rygvind og let faldende, så det gik igen hurtigt ind til de sidste stigninger ved Koldingvej og Kiddesvej. Efter at de var overstået, var der målgang. Vores gruppe blev meget spredt, idet også den anden guide ikke kunne sidde med op ad de stejle stigninger, så der blev ikke samlet op, som beskrevet i konceptet. Generelt synes jeg, at det var en meget god tur.

Efter løbet var der dejligt mad og drikke, så depoterne kunne blive fyldt op. Senere sad vi i solen på rabatten på Koldingvej og så de professionelle på storskærm, men vi så dem også live, når de passerede ved målstregen.

Herefter kørte vi mod København. I bussen blev der udvekslet erfaringer – nogle pralede af, hvor meget de havde ført i gruppen, medens andre erkendte, at det havde de stort set undgået. En enkelt var meget nedtrykt: Han var blevet overhalet op ad Gammel Kongevej af en 95 kg tung politileder – det gik ham meget på.

Tak for en god tur. Så må vi se til næste år – jeg talte med DCU.s forretningsfører, der oplyste, at de havde noget spektakulært i støbeskeen til næste år, men det må ikke komme ud, så det må I vente med.

Når PI undervandsrugby møder modstand finder vi en vej!

Jesper Sommer gør klar til at eksekvere et straffe mod Amager UV rugby. Han scorer sikkert det første mål i en kamp vi vinder 4-1.

Danmarksturneringens første elitecup blev afholdt 28. september i Hillerødgade med PI København UVR som værter. Udsigt over en travl hal fra mødelokalet, vi havde erobret til base mellem kampene.

Martin Nielsen trækker velfortjent vejret mellem indskiftninger og støtter holdkammeraterne i vandet. I undervandsrugby spiller man med flydende indskiftning, således er der altid 6 i vandet og 6 friske på land.

Af Jonas Sejersen-Permin og Niels Christian Sanden, PI-København • Fotos Kåre Seidelin og Uffe Nyman, PI-København

Vi har i PI – København, Undervandsrugby, en ambition om at spille med om guld til DM indenfor de næste par år. Som i enhver anden sportsgren er træning den eneste vej til succes, og i undervandsrugby foregår det på bunden af det dybe bassin. Bellahøj svømmestadion måtte lukke i maj pga. skimmelsvamp, og vi stod pludselig uden træningstid. Skaderne forventes ikke udbedret før efteråret 2020, og dermed så sæson 2019/20 pludselig temmelig dystert ud. Ingen svømmehal ingen guld. På trods af god og hyppig dialog med Københavns kommune, viste det sig helt umuligt at finde haltid indenfor kommunegrænsen.

Vi kiggede derfor ud over landet og snakkede med flere omkringliggende kommuner. Kildeskovshallen i Gentofte blev vores redning. I det smukke 60'er-byggeri har vi lejet os til plads i springbassinet hver mandag og onsdag - og det virker. Vi har netop været til sæsonens første af fem cups i Danmarksturneringen og scorede flere mål, end vi har gjort

siden politiet sad på undervandsrugbytronen for år tilbage. Vi endte på en 4. plads, og har med den placering taget det første skridt mod, at blive et af de fire hold, der skal spille om medaljer til DM i maj.

Vi er glade for at have fået midlertidigt tag og vand over hovedet, men håber selvfølgelig på, at en løsning dukker op, der kan føre os hjem til en Københavnsk hal inden sæsonen er omme. Indtil da nyder vi al den træning, vi kan få - og hvem ved, måske vi endda lykkes med at kapre nyt talent blandt de nysgerrige svømmere, der kigger med på kanten i Gentofte.

Undervandsrugby er et spil i tre dimensioner, hvor man holder vejret mens en tung bold skal puttes i modstanderens kurv på bunden af poolen. Det er forrygende skægt og stiller samtidig store krav til fysisk og mental styrke. Har du lyst til at prøve kræfter med spillet, er du meget velkommen til at komme forbi en af vores træninger i Kildeskovshallen mandage og onsdage 20.30-22.00. Se mere på www.uvr.dk.

Dennis Braimovic

– Ny træner for kvindeholdet i PI-København

Sommeren er slut, og fodbolden triller igen i fodboldklubberne i København. Det er ingen undtagelse i PI-København, hvor kvindeholdet har fået ny træner. Dennis Braimovic har overtaget ansvaret for kvindeholdet, og målet er klart: at fremme det sociale sammenhold og samtidig vinde så mange kampe som muligt.

Af Malthe Graungaard Bech, PI-København, fodboldafdelingen
Fotos Kent Dalgaard, PI-København, fodboldafdelingen

Ny sæson betyder ofte store rokader på både spiller- og trænerfronten, og denne sommer er ikke en undtagelse. Hos PI's kvindehold overtager 28 årige Dennis Braimovic tjansen som cheftræner. Til dagligt arbejder Dennis som Senior Account Manager i Benify, men bruger generelt meget af sin fritid på fodbold. Han spiller selv fodbold for PI's Københavnsserie hold og har længe haft tanker om at prøve sig af som cheftræner.

"Hvorfor har du overtaget træner-tjansen hos PI-København?"

"Jeg har været spiller i klubben i fire år og har altid gerne ville være træner. Derfor har jeg også tidligere luftet mine tanker om at blive træner i PI-København for Marcus Persson (formand for PI-København Fodbold). Derfor ringede Marcus også til mig, da kvindeholdet stod uden træner. Jeg tror egentlig, at samtalen kun varede 5 minutter, før jeg havde sagt ja til at hjælpe – i første omgang for efterårssæsonen. Derefter tog vi en snak, hvor vi evaluerer efterårssæsonen".

Selvom trænerperioden i første omgang kun gælder efterårssæsonen, så har Dennis store trænerambitioner fremadrettet.

"Hvor store trænerambitioner har du selv?"

"Mine ambitioner er store, må jeg erkende. Jeg har spillet fodbold i mange år og haft nogle rigtige dygtige trænere gennem tiden, som f.eks. Allan Michaelsen og Bent Christensen (tidligere assistent på U21 landsholdet). Dem har jeg lært meget af, så nu handler det om at finde min egen stil og udvikle denne".

Dennis mener selv, at der er en god mulighed for udvikle sine trænererfaringer inden for kvindefodbold. Han nævner selv forbi- leder som Peter Bonde og Troels Bech, som begge har været kvindetrænere i længere perioder. På længere sigt er målet for Dennis at prøve sig af på et højere niveau. Han er dog bevidst om, at hårdt arbejde er en nødvendighed, hvis man vil fremad i trænerverdenen. Selvom det hele lyder meget seriøst og målrettet, understreger Dennis, at det er vigtigt, at hans ambitioner som træner stemmer overens med spillernes.

"Hvad er ambitionerne for kvindeholdet?"

"Mine ambitioner for holdet skal flugte overens med det, som spillerne gerne vil. Jeg går meget op i det fodboldtaktiske og vil gerne have, vi får det bedste ud af spillerne, hver gang vi træner og spiller kamp. Men det hele foregår stadigvæk på hygge-niveau. Det sociale aspekt fylder en del, og det er vigtigt, at alle har det sjovt, selvom vi selvfølgelig altid spiller for at vinde – det er trods alt det sjoveste ved fodbold! Jeg har efter en enkelt kamp konstateret, at niveauet er virkelig højt, og jeg har været meget imponeret over både det taktiske og tekniske niveau. Spillestilen kommer til at afhænge meget af spillermaterialet, der er til rådighed. Som udgangspunkt har jeg fokus på det defensivt ved at stå godt i kæderne og begrænse modstanderens opspilsmuligheder".

Netop dette fokus viste sig at være meget effektivt under første kamp mod CBS Sport. PI kom tidligt foran 1-0, og fik uden de store problemer hevet sejren hjem.

Dennis understreger, at han hele tiden arbejder på at gøre kvinderne mere bevidste om, hvor gode de egentlig er på en fodboldbane. På netop dette punkt kan Dennis mærke en stor forskel på herre- og kvindefodbold. Han mener, at mange herrespillere tror de er guds gave til fodbolden, mens kvinderne tit ikke er klar over deres eget niveau.

Med sin nye trænerstatus bliver meget af Dennis' tid brugt på fodbold – noget han dog selv bare glæder sig over. Dennis anser fodbold som et frirum og glæder sig i særdeleshed til arbejde med den form for ledelse, som det at være fodboldtræner er. Han understreger samtidig, at der altid er plads til flere, så hvis man drømmer om at starte til fodbold, er man altid velkommen i klubben. Der bliver afholdt træning hver onsdag kl. 18:30 i Valby. Har man spørgsmål eller interesse, er man meget velkommen til at kontakte Dennis.

Stationsturneringen finalen i golf

Tekst og fotos Lasse Vilhelmsen, PI-København

Scenen var sat til årets finale mellem Bestyrelsen og Artillerivej. Solen stod højt på himlen, og humøret var højt, selvom det blæste en del.

I år blev finalen spillet på Skjoldenæsholms Robert Trent Jones Course, en bane som ikke er nemt spillet i blæst, der er meget vand i spillet og out of bounds på en stor del af hullerne.

Singlerne blev sendt godt af sted med nogle gode drives fra 1. tee, og der var lagt op til nogle gode matcher mellem Kasper Juul Jensen og Henrik Lyager i 1. singlen, samt Frank Lund Nielsen og Kern H. Møller-Madsen i 2. singlen. Det skulle vise sig, at Kasper Juul i 1. singlen var rigtig stærkt spillende og ikke gav mange chancer til Henrik, der var derfor ikke meget tvivl om udfaldet af 1. singlen, som Kasper Juul kørte sikkert hjem. 2. singlen var mere spændende. Kern startede med ret hurtigt at komme foran med 3 huller, og kampen så ud til hurtigt at have en vinder. Frank fik dog spillet sig tilbage i matchen igen, og det var tydeligt, at der var spænding og frustrationen med spil og vind. Fra hul 7 til 16 var begge spillere inden for et hul fra hinanden og fulgtes godt ad. Matchen blev afgjort efter hul 16 til Kerns fordel. Finalen stod nu helt lige, og doublen skulle vise sig at være tungen på vægtskålen.

Doublen stod mellem Søren Norlander og Kim Bo Munthesen fra Bestyrelsen og Anders Zeeman og Lasse Vilhelmsen fra Artillerivej. Dette var en match, som begge hold utroligt gerne ville vinde, da ikke blot den samlede sejr, men også et års håneret var på spil. Anders og Lasse supplerede hinanden rigtig godt på banen, Anders var storspillende, og de enkelte huller, hvor Anders faldt lidt ud, var Lasse skarp. Dette resulterede i, at Artillerivej var foran med 4 huller efter de første 9 huller. Det var mere lige på bag 9, hvor Søren og Kim fik spillet sig lidt tilbage, men holdet fra Artillerivej lod det aldrig blive rigtig spændende. Doublen var rigtig godt spillet fra begge hold med mange gode slag undervejs. Artillerivej var virkelig skarpe på dagen, og efter hul 16 var matchen afgjort til Artillerivejs fordel. En stor ros til kaptajnen fra Artillerivej, som på dagen havde ramt holdet.

Det næste år er pokalen hos kanonerne fra Artillerivej, og de evige kvartfinalister nåede endelig hele vejen til tops.

En stor tak til Bestyrelsen for igen i år at have planlagt og afviklet en god stationsturnering, vi ser frem til næste år.

En anden oplevelse på golfbanen end vanligt

Af Kim Olsen, PI-København

"Av for satan!" Den sved! "Gør det, eller det bli'r sagt", sådan faldt ordene. Skræmmende, som en sætning som den ovennævnte kan sætte tankerne i gang!

Store Allan havde set mig smadre de ældgamle lokummer i boldrummet, som ikke havde været funktionsduelige i over 20 år, men smadre dem med en lægtehammer, måtte man jo nok ikke alligevel. Heller ikke selvom man er en frisk 11-årig med ellers sunde interesser.

Årh, hvad fa'en, så måtte jeg sætte den kæde på hans fancy cykel med "svinesaddel," hvis han så ellers bare ville holde sin kæft!

Denne gang var det heldigvis ikke Store Allan, men væmmelige XXXXXXX. Ja, x'erne skulle have været oven i "væmmelige", men slettebåndet er en kende løst på iPaden, så betraget det som slettet. Så læs nu: venlige Frank fra "Cosa Mostra" bestyrelsen, der fremkom med den slet skjulte trussel:

"Gør det, eller det bli'r sagt".

Hvad var det så, der ville blive sagt, og hvad var det, jeg skulle gøre, vil nogle jo så spørge?

Jo, Allan og jeg er i dag kammerater, da jeg er vokset ham noget over hovedet, så den del er der ligesom styr på.

Nææhh, væmmelige, øh venlige Frank fra "Cosa Mostra", havde ramt lige ned i min achilleshæl. Mine bløde punkter, mine ubehandlede traumer.

"Du må gerne være med, men så skal du også skrive en artikel".

To ting. 1: Lektier. Ikke lige mig. 2: Trussel om offentliggørelse af min ubehjælpelige omgang med elektronik og kommunikationsmidler. Hvor lavt.

Ja, der skete jo så det, at jeg grundet travlhed ikke havde fået læst indbydelsen til de måske 18. klubmesterskaber i PI golf. Mens jeg scrollede ned igennem de hundredevis af mails, som jeg ikke havde haft tid til at forholde mig til, fik jeg en genial idé.

Jeg sender da lige den dér invitation videre til min private mail, som ellers kun modtager spammails, og derfor er noget lettere at få et overblik over end arbejdsmails, som indeholder mails som: "Du skal møde til Trump", "Du skal ikke møde til Trump", "Du skal møde til anti-Trump", "Du skal være inde i Trump" Aaaahrg! Den sidste var nok ikke tiltænkt mig, men Mette F.

Nå, men som tænkt, så gjort.

DAGEN

Vel ankommet til det sagnomspundne og umådeligt smukke Mølleåens Golfklub klædte jeg mig ud i mit usmagelige golftøj, hvilket jeg kunne se, mange andre også havde gjort. Det er jo en af de mange fede ting ved golf: man må klæde sig lige så grimt, som når man går til cykling i klub.

Jeg hilste her på den førortalte med blikket sænket, men lurede dog lidt på den tomme stol ved bordet og forespurgte, naturligvis både høfligt og ydmygt, om den måske var reserveret til artikelskriveren?

Det var den ikke!

Man skal tage de muligheder, der er, men dette var ikke en af dem.

Jeg fandt dog snart en plads på en radiator bagerst i lokalet, og derfra kunne jeg følge med i den livlige aktivitet, og de kluntede forsøg på at indsmigre sig ved højbordet. Alt sammen blev noteret af såvel mig, som den samlede junta (you know) bestyrelsen. Som udefra betragtede havde kun det kvindelige køn en begrænset succes, men et kram her og der blev dog observeret og evalueret.

Her var der gratis bolde, og det blev udnyttet til fulde. Bags'ene bugnede efterfølgende og herregud! Gule eller hvide bolde. De skal jo alligevel skydes væk på et tidspunkt.

Jeg havde valgt de lange bukser, da DMI og YR, som vanligt, havde ramt noget uden for skiven. Det vil de fleste nok, måske uvidende, glæde sig umådeligt over, da mine lægge gør sig bedst i hør, bomuld eller, som i dag viskose med elasthan. Vejret var med andre ord upåklageligt. Ikke at en politimand, der samtidigt spiller golf, ikke vil kunne finde noget at klage over.

Det sku' da lige passe. Jeg havde naturligvis forberedt mig og noteret mig, at jeg havde været heldig og komme i bold med de rene notabiliteter og legender. Claus "Jeg slår langt og lige" Pihl-kjær, og Dorthe Bo "Jeg har par bolscher med" Jensen.

Det lykkedes for Claus på 17. hul, hvor han lå 74 cm fra pinden og udnyttede chancen. Vi andre nøjedes med mindre, og stemningen var på vej mod eufori.

Runden var i og for sig hyggelig nok, og Claus lavede da også godt med point trods Miceys tilstedeværelse og Dorthes evindelige leflen for pariaen.

Herfra gik det hul i hul, som Mickey så elegant ville have sagt det.

Claus holdt sammen på runden, og vi andre så misundeligt til på de resterende huller, mens vi skiftedes til at lave 1, 2, 3 og 0 point. Jeg selv lavede en flot Adidas (3 streger i træk) og Mickey tre pars i træk, mens Dorthes spil bølgede mere op og ned.

"ENDELIG" 15. og for os sidste hul.

Her vælger Mickey så for første gang på runden at offentliggøre stillingen i bolden og fortælle, at han og jeg ligger helt lige i stablefordkonkurrencen, som jeg spillede med i efter hul 18 og Mickey lidt senere. Jeg vil ikke her kede læserne med pointantal og andre ligegyldige facts, som "han" alligevel vil skyde ned som "fake news, evil things og nasty words"

Men lige er lige.

Mickey, der jo som bekendt ikke er den fødte taber, snakkede løs og nævnte gentagne gange det træ, som greenkeeperne ikke har bemærket, står lige midt i fairway til gene for de omkringboende og forbipasserende.

Jeg havde honnøren, og det betød pludselig noget her på vores sidste hul, mens vi på ALLE de andre huller havde spillet "ready golf". Joh etikette min bare.

Her ramte jeg den, som flere gange før, lige i røven og flækkede naturligvis det dér forpulede lortetræ midt over..... eller jeg snittede i hvert fald en kvist, der mindst kostede mig 50 meter.

Mickey havde nu skiftet til sin europæisk/kinesiske driver, som han har designet selv. Ja, han har samlet de resterende stumpen på kryds, med hvilken han lavede dagens højder og vandt 46 meter på mig, da jeg jo ellers lå ca. 4,3 meter foran ham, når han en sjælden gang ramte fairway.

Jeg havde fået placeret min bold op af et i øvrigt fuldstændig ligegyldigt lille pistræ, så jeg måtte lave et kunstslag a'la Phil Mickelson, hvilket lykkedes som forventet, og jeg havde dermed et nemt put, mens Mickey ikke havde taget højde for den enorme mængde adrenalin, der pumpede rundt i hans spinkle, utrænede krop. Han fløj 20 meter for langt og havde set nederlaget i øjnene.

Så skulle der puttes. Mickey puttede, og green hjalp ham til en for ham uventet succes, da bolden lagde sig til rette 30 cm fra hullet.

Så var det min tur. Jeg puttede for sejren ned af bakken, men kunne konstatere, at hullet var markant mindre, set fra min

vinkel, og måtte se bolden undvige hullet og lægge sig til rette næsten lige så langt på den anden side af hullet. Gulp. Hvis læseren har forspildt sin ungdom med Anders And læsning som undertegnede, så er det her Fætter Højben viser sit sande jeg. Efter et for mig ufatteligt uheld måtte jeg se et tre-put i øjnene og reinkarnationen af Fætter Højben i en forpjusket og knapt så smart udgave vinde dysten med ét sølle og ligegyldigt point.

Med denne traumatiske afslutning mejslet i ansigtet traskede vi de få kilometer tilbage til klubhuset, hvor juntaen (den velkendte bestyrelse) med vanlig arrogance afviste at tage imod mit nu tåregennemvædede scorekort og henviste til en for mig ukendt nydelig klubansat, som de formentlig har en klemme på, der ville gennemgå det minutløst og påpege de fejl og mangler, der utvivlsomt fandtes på det.

Da jeg, som nævnt flere gange tidligere, har en meget travl hverdag, og jo havde fået byttet mig til en eftermiddagsvagt, måtte jeg med bøjet hoved og halen mellem benene flygte ud i bilen og sætte kursen mod byen.

Jeg er sikker på, at væmmelige – undskyld venlige Frank vil se med milde øjne på min forkortede version, hvor den overdådige og formentlig utroligt velgennemførte præmieoverrækkelse og hyggelige frokost ikke er beskrevet, da jeg jo ikke deltog, men kørte med tårefyldte øjne væk fra stedet i nedtrykt sindsstemning.

EFTERSKRIFT

Jeg havde en forrygende dag og sætter stor pris på, at nogle tager sig tid til at planlægge og gennemføre arrangementer som dette. Der skal herfra lyde en stor tak til bestyrelsen.

De ovenfor nævnte episoder har i øvrigt intet på sig/har fået en tur i Nybrobøssen, og Micky er faktisk ikke helt så irriterende på en golfbane som udenfor – undskyld ovenfor beskrevet.

Kim Longhitter Olsen....Foooooore!

DA KIM IKKE KUNNE NÅ PRÆMIEOVERRÆKKELSEN, FØLGER HER PRÆMIELISTEN

Herre klubmester

Anders Stokholm	76 slag
Kasper Juul Jensen	78 slag
Claus Pihlkjær	85 slag

Dame Klubmester

Rikke B. Thomassen	80 slag
Anne V. Seierø	96 slag

A-Rækken

Frank Lund Nielsen	35 Point
Jesper Siholte Hansen	32 Point
Søren Norlander	32 Point
Kim Bo Munthesen	31 Point
Torben N. Nielsen	30 Point

B-Rækken

Ulrik S. Jensen	39 Point
Kern Haahr Møller-Madsen	34 Point
John Amdissen	33 Point
Jonas Kofoed Olsen	33 Point
Hans Ole Djernes	33 Point

Brasiliansk jiu jitsu

Vi har det stadig sjovt

Martin har fanget armen på sin modstander med sit ene ben, som bliver forstærket af Martins andet ben. Dette efterlader modstanderen med kun én arm til at forsvare sin hals, som Martin er godt i gang med at kvæle og derved få modstanderen til at klappe ud og slutteligt give sejren til Martin.

Af Anders Michaelsen, PI-København, formand for BJJ
Fotos Alex Holmes og Shimon, PI-København

Brasiliansk jiu jitsu er fortsat en idrætsgren, som mange ikke kender ret meget til. Vi er stadig en nichesport, og mange kommer ikke igen efter første træning. Vi har i en tidligere artikel forsøgt at forklare idrætten, men sandheden er, at idrætten skal opleves for at forstå den til fulde. Ved første øjekast, så kan idrætten virke lettere skræmmende. Det skræmmende element er meget godt illustreret i billedet med Martin, som kvæler sin modstander. Umiddelbart kan det virke som en voldsom ting, men for dem, der træner jiu jitsu, så er det at blive kvalt eller kvæle en anden ligeså naturligt som at score et mål i fodbold. Det er et skakspil om de rigtige positioner, greb og taktik, og når man har oplevet det og forstået spillet, så er jiu jitsu ikke skræmmende, men bare super sjovt – og ganske vanedannende.

De fleste kommer som sagt ikke igen efter første træning, men de få der synes, at brasiliansk jiu jitsu er sjovt, synes til gengæld, at det er sådan virkelig sjovt, og idrætten kommer som oftest til at være en del af deres fremtidige liv. I foreningen har vi mødt mange, der er kommet til deres første træning, og som efterfølgende ikke er kommet igen. Vi forstår dem godt, det kan være overvældende, og måske idrætten bare ikke lige var noget for dem. Heldigvis kommer der også i ny og næ folk, der ligesom os andre i foreningen bliver opslugt af idrætten og vælger at fortsætte med at dukke op til træning. Et par stykker af dem, der kontinuerligt er til træning og har det sjovt med jiu jitsu er Dino, Michael og Martin.

Martin stillede i sommer op til Danish Open, hvor han vandt guld og en sølvmedalje, mens Michael og Dino stil-

lede op i Dansk Grappling Liga i marts, hvor begge fik sejre og Dino fik en sølvmedalje med hjem.

Vi håber, at vi fremover kan fortsætte den positive udvikling, som PI Brasiliansk jiu jitsu har været i, og at flere finder frem til sporten og bliver hængende til mere end én træning. Så hvis du synes, at håndbold og badminton er ret så kedeligt, og du leder efter en ny interesse, så kan det være, at brasiliansk jiu jitsu måske er noget for dig. Vi træner torsdag kl. 16 og søndag kl. 12.30 på Artillerivej 55, hvor du er meget velkommen til at komme og træne med, og se om du bliver skræmt væk, eller måske finder det lige så sjovt som os andre.

Michael har fanget sin modstander i sidecontrol via et knæ i maven og et underhook.

Dino har isoleret sin modstanders arm og vinder kampen på armbar i samme sekund, som billedet bliver taget.

Træner fra PI-København, Alex Holmes, Michael og jeg selv ser med, mens Dino kæmper.

PI-København deltagelse Danske mesterskaber i oriente

Af Jørn Lind, PI-København, Orienteringsløbafdelingen • Fotos Jan Kofoed Nielsen, PI-København, Orienteringsløbafdelingen

ved ringsløb

Til Danske mesterskaber i stafet i orienteringsløb i Gribskov Mårum den 14. september leverede "den gamle garde" virkelig varen, og viste igen deres styrke.

Torkil Hansen lagde stærkt ud i den fælles start, men formentlig på grund af at han nåede at få et overblik over banen og den rigtige retning til første-posten, løb han sit eget løb og kom ind i skiftezonen kun fire sekunder efter den førende løber (fra et hold, der samlet endte langt nede på listen) - og flere minutter før de senere nærmeste konkurrenter.

Peter Sørensen tog over, og som sædvanligt gav han sig fuldt ud, hvilket også burde fremgå af billederne, hvilket bragte ham rundt i næst hurtigste tid.

På tredjeturen satte Bruno det lange ben foran, men på vej ind til publikumsposten lå Bruno kun lige i hælene på Keld Gade fra Viborg, der tilsyneladende havde løbet sig ind på PI's hold.

Keld Gade havde dog så travlt, at han i farten ikke fik klippet posten rigtigt, hvorfor han måtte vende om og klippe den ordentligt. Bruno holdt hovedet koldt og fortsatte rundt i den lille sløjfe, før han kunne sætte spurten ind og løbe holdet til velfortjente GULDmedaljer.

Da der er gaflinger på alle turene, er det svært at sammenligne de tre ture med hinanden og med konkurrenterne på de andre hold, men samlet set leverede PI-holdet en utrolig flot indsats - og sammen er de sgu' stærke og hurtige.

Lejren etableres og standen sættes, så alle medlemmer kan se, hvor vi skal samles.

SÅ GIK DEN IKKE LÆNGERE PI MÅ NED I 5. DIVISION

Af Jørn Lind, PI-København

Fotos Jan Kofoed Nielsen, PI-København

Dagens vejvalg og "bom" diskuteres.

PI Københavns orienteringsafdeling har i snart en del år ligget stabilt i 4. division, med både mulighed for op- og nedrykning, men det var med bange anelser, at pointtildelingen blev ændret fra 2019, idet der bl.a. blev lagt mere vægt på at belønne klubberne for at få mange løbere med – især børn og unge.

antal point for de i alt 26 klasser, stod der igen 0 matchpoint til PI. Vi tabte med cifrene 117-91, 110-104 og 118-98 til henholdsvis Amager OK, Kildeholm og OK Skærmen. Altså, i 2020 skal de grønne løbetrøjer ses i 5. division. ØV.

Selv om vi denne gang stillede med 28 løbere, hvilket var en del flere end ofte tidligere og som regel også rigeligt til at forsvare placeringen, kan man af resultatoversigten se, at de klasser, hvor vi ikke kunne stille løbere, havde en afgørende virkning på resultatet.

Vi vandt 10 af de 26 klasser – klart flest vundne klasser blandt de fire klubber. Derudover fik vi en andenplads og tre tredjepladser samt flere andre gode pointgivende placeringer, men det var altså ikke nok.

Det er tvivlsomt, om fraværet af et par af vores stærkeste kræfter kunne have afværget katastrofen. Selv om vi måske nok kunne have slået Kildeholm med deres indsats, var der nok for stor afstand til de to øvrige klubber til, at vi kunne være blevet nr. 2 og dermed have sikret os retten til at blive i 4. division.

Det er nok for meget at forlange, at de yngre kollegaer skal producere nogle børn, så vi kan få point i klasserne under H/D21, hvor vi kun kan stille ganske få, men med den nye pointtildeling ser det umiddelbart svært ud ad anden vej at komme tilbage i 4. division.

Nå, pyt. Det er jo alligevel sjovt at løbe orienteringsløb, og næste år får de andre klubber i 5. division så meget baghjul!!

Vi har altid klaret skærene med placeringer i toppen af flere af klasserne, selv om vi nogle gange har stillet med markant færre løbere end vores modstandere.

Det er der nok lavet om på nu for efter at have tabt årets to indledende divisionsmatcher med nul matchpoint, skulle vi søndag d. 6. oktober i Gammel Grønholt Vang ved Fredensborg forsvare vores placering i 4. division. Vi var sammen med Amager OK endt som de to tabende klubber i de indledende matcher mod Køge OK og HSOK fra Helsingør, og vi skulle nu forsvare en truende nedrykning til 5. division. Kildeholm og OK Skærmen fra Værløse var endt i toppen af 5. division og skulle dermed dyste mod os og Amager OK. De to bedste klubber ville få retten til at stille op i 4. division i 2020.

Da vi forlod stævnepladsen inde i skoven, så det på resultattavlen fornuftigt ud, idet vi lå på en solid andenplads efter Amager OK, og det så ud til at skulle blive status quo – altså at både Amager OK og vi ville forblive i 4. division. Der manglede dog resultater fra flere løbere, men det burde ikke kunne gå galt.

.....og jo. Da den endelige resultatliste forelå med det samlede

European Handgun Championship i Serbien

Af Michael Randrup, PI-København, formand for Skytteafdelingen

"Please welcome the team from Denmark", sådan blev den danske delegation budt velkommen i forbindelse med indmarchen i den serbiske hovedstad, Beograd. Dette var også starten på 5 dage med skydning i verdensklasse, hvor Politiets Idræt var repræsenteret med 3 deltagere blandt de 33 udvalgte danske skytter.

Peter Mertz, BFS København - Michael Randrup, Romeo fra København og formand for PI-København's Skytteafdeling samt Mikkel Sloth, Romeo fra Sydøstjylland.

HVAD ER IPSC?

IPSC (International Practical Shooting Confederation) – er skydesportens svar på Formel 1. Det er dynamisk skydning, hvor en række baner (stages) præsenteres for skytterne. Målet er at få bedst træf på hurtigst tid. Simplet, mega svært og skide sjovt. IPSC er det eneste rigtige måde at skyde med pistol på, og er i den grad velegnet til betjente, idet der indgår træk fra hylster, magasinskit, bevægelse og planlægning af stages.

I modsætning til mange andre sportsgrene, bliver man blandet i squats (den gruppe man er sammen med under hele stævnet). Der er ikke klasseopdelte squats, dvs. man kan komme på squat med f.eks. verdens- eller europamesteren. Og herrer og damer skyder også i samme squats.

Den eneste klasseopdeling der er, kaldes divisioner – skytterne fra PI skyder alle i Production divisionen.

FORMANDENS REJSE MOD EM

Min rejse mod EM begyndte for lidt over 1,5 år siden, hvor jeg var til mit første store stævne (match) i Tyskland. Hjemvendt fra denne match var jeg topmotiveret og målsat på at kvalificere mig til EM. Kvalifikationen sker gennem ansøgning til DSF (Dansk Sportsskytte Forbund), der baseret på resultater udtager skytter til deltagelse ved store matches som EM og VM.

Efter en 2018 sæson med gode resultater både ved DM og NM samt en masse matches i både Danmark og udlandet, gik jeg ind i 2019 sæsonen med store forventninger. Desværre blev jeg skadet med tennisalbuer og store smerter i begge underarme

grundet for meget træning. Skaderne satte en umiddelbar stopper for min sæson og EM drøm. Heldigvis var mine resultater fra 2018 gode nok til, at jeg i starten af 2019 blev udtaget til EM som en del af det officielle landshold i Productions divisionen. Nu gjaldt det om at få mine arme klar til den 8. september, hvor første skud ville gå til EM.

Efter en lang rejse (på flere måder) tjekkede jeg ind i min AirBnB lejlighed, der lå dejligt centralt midt på Strøget i Beograd. Jeg var ankommet således, at jeg havde 2 hele dage, inden vi skulle startede med selve skydningen. Dagene gik med afslapning, pakke ud og få styr på våden, ammunition og alle de andre grejer. Den 8. september var der åbningsceremoni, hvor alle godt 800 deltagere fra 42 lande mødtes i en stor central park i Beograd, hvorefter de serbiske værter på bedste balkanvis præsenterede os for et "skønt" sammensat program af folkedans, en fyr på jetski og masser af dak-dak musik - Velkommen til de officielle Europamesterskaber i IPSC 2019.

"ARE YOU READY"

Vi rullede ind på det serbiske antiterrorkorps skydeanlæg lidt nord for Beograd meget tidligt den 9. september. Med tæt ved 800 skytter havde arrangørerne af logistiske årsager placeret alle skytterne således, at vi skiftevis skød om for- eller eftermiddagen. På formiddage (07.00-13.00) betød det pænt tidligt op og af sted, således første skud gik kl. 07.00. Efter en lang formiddag hyggede vi og spiste frokost i det store fællesområde.

På eftermiddagsholdene (13.00-18.00) mødte vi typisk på banen ved 11 tiden, hvor vi spiste og gjorde klar til kamp. Det var med store følelser i hele kroppen, at jeg den første dag trådte ind på banen iført de rød/hvide farver til min første optræden ved et internationalt mesterskab. Et øjeblik jeg aldrig glemmer.

Som landshold i en division skyder man fire mand på et hold – de tre skytter med flest points udgør holdets samlet score. Holdets score indgår i kampen om medaljer som hold.

I løbet af fem dage skød vi 24 stages i en ekstremt velorganiseret match, hvor vi gik fra stage til stage og skød alt fra 11 til 32 skud pr. bane – i alt 460 skud. Vores squat gik lige bag det

squat, hvor Eric Grauffel skød. Grauffel er nok bedst beskrevet som IPSC's svar på Messi. Grauffel har vundet alt, hvad der kan vindes kan i flere forskellige divisioner, og han har vundet det flere gange. Han var også seedet som 1'er til EM titlen i Production. På den måde er IPSC fedt, for vi fik lov at se en verdensklasse skytte folde sig ud, og derefter selv prøve kræfter med samme baner.

MEDALJEHØST

Efter 4 dage med skydning og en hviledag var det tid til at gøre status. Jeg havde skudt habilt og hentede mine points, og med en teamindsats, hvor alle skød til vores potentiale, endte vi på en 17. plads ud af 27 hold.

Jeg kan også glæde mig over, at jeg kun var 2 % efter Peter Mertz, der ofte ligger længere foran mig, og da holdet i øvrigt talte den regerende danske mester, Paval Ibenforth og skarp-skytten fra Østjylland, Mikkel Sloth – så er jeg godt tilfreds.

Jeg var god til at holde fokus over hele dagen, også selvom temperaturen ramte tæt ved 28 grader og var generelt mentalt tilstede under hele EM – IPSC er i den grad et mentalt spil. Mine arme undgik også at give mig alt for mange problemer godt hjulpet på vej af opvarmning, udstrækning og støttebind.

Selvom det danske production hold ikke fik medaljer med hjem, så rejste den danske delegation ikke hjem uden ekstra vægt i kufferten. Det blev nemlig både til bronze til det danske revolver hold og en individuel bronze medalje til revolversskytte Henrik F. Nielsen. Men størst var det at se Sissal Skaale trække en dansk guldmedalje i Standard divisionen for kvinder. En sindssygt flot placering, hvor hun bl.a. slog den regerende europa- og verdensmester. Kæmpe tillykke herfra. Eric Grauffel vandt naturligvis production divisionen så overlegen, at han gjorde det med 8 % til nummer 2.

NYE MÅL

EM er over, men kursen er allerede sat mod næste mål. Verdensmesterskaberne i Thailand i december 2020. Hvordan rejsen bliver ved jeg ikke, men processen er den samme. Gode resultater og en ansøgning til DSF. Min ansøgning er i posten, når DSF beder om en.

Hvis du vil følge med i rejsen mod VM eller se billeder og film fra EM, så tune ind på Instragram under IPSCshooter_randrup. Hvis du vil vide mere om at skyde i PI-KBH, så kontakt os på www.piskydning.dk.

MAGASINPOST **SMP**
ID-NR. 42554

*Al info om adresseændring, ophør af levering af bladet eller øvrig henvendelse til: **Dansk Politidrætsforbund***
Politigården, Københavns Vestegns Politi, Birkelundsvej 2, 2620 Albertslund. Mail: info@politisport.dk